

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Suzanne Kelly, päätoimittaja	1
Näkemyksiä omakohtaisesta kasvusta Bill Sadler Jr., Yhdysvallat	1
Kauneus ja Jumala Rick Warren, Yhdysvallat	12
Hengellinen elämäntapa käytännössä Richard Rosen, Yhdysvallat	17

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Apulaistoimittajat **James Woodward, Alain Cyr, David Graves**
TBandG@comcast.net
Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Käännösvastaavat (ranska) **Alain Cyr, Jean Royer, Jean Annet**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi ja Seppo Kanerva**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Susan Owen** – USA
susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Sheila Keene Lund** – USA
documentit@comcast.net
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designnd.com.au
Konferenssikomitea – **Phil Taylor** – USA
philtaylor@mindspring.com
IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Opintoryhmäkomitea – puheenjohtaja **James Woodward** – USA
ubstydygroups@urantia-uai.org
Levityskomitea – puheenjohtaja **Michael MacIsaac** – Ruotsi
mmacisaac@gmail.com
Käännöskomitea – **Chris Moseley** – Yhdistynyt kuningaskunta
chrismoseley50@yahoo.com
Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

Pääkirjoitus

SUZANNE KELLY

Syksy saapui tänä vuonna liian nopeasti, ja *UAI Journalin* syys-lokakuun numero on jo huolenamme. Minua hämmästyttää se, että jokainen vuosi tuntuu kuluvan nopeammin kuin edellinen – siitä nyt puhumattakaan, miten kuukaudet kulkevat ohi silmänräpäyksessä. Ennen kuin räpäytämme uudemman keran, toivon, että luette nautinnoksenne seuraavat kolme esseettä, joiden aiheina ovat henkilökohtainen kasvu ja huolenpito palvelun, kauneuden ja täydellisyyden saavuttaminen sen monien eri tasojen tunnistamisen kautta ja lopulta se, miten palvelusta huolehtiminen ja kauneuden tunnistaminen voivat auttaa meitä elämään hengellisesti käytännön maailmassa.

Ensimmäinen kirjoitelmamme, **Bill Sadler Jr:n** ”Näkemyksiä omakohtaisesta kasvusta, huolehtimisesta ja palvelemisesta”, on klassikko ja yhtä luettava kuin se oli puoli vuosisataa sitten. Billin sanat soveltuvat kaikkiin sukupolviin ja saavuttavat vastakaikua kaikkina aikakausina. Hän selvästi koskettelee mietiskelyn ja toveruuden välttämättömyyttä sen huolehtimisen toteutumisessa, joka liittyy sielumme henkilökohtaiseen kasvuun reaktiona kanssaihmissamme hengelliseen palvelemiseen. Sadler esittää meille suunnitelman selvittäessään, että *idea on perusteltu toimintasuunnitelma. Idean voi panna toimeen. Ja ihanne taas on jotakin muuta. Sen voi panna toimeen, vasta kun se on käännetty ja ylennetty idean tasolle. Ennen sitä se on pelkästään unelma toimintasuunnitelmasta. Se on jotakin, joka voi kannustaa käyttäytymistä, mutta se ei voi käyttäytymistä ohjata. Ja minusta tuntuu, että jos nostamme ihanteemme ideatasolle, silloin ne ovat pantavissa toimeen.* Seuraavaksi Bill käsittelee ihmisen paradoksia, universumin järjestystä ja huumoria jumalallisena vastamyökkynä ja siinä hän keskittyy siihen yhteen ja ainoaan seikkaan, joka tuo meidät yhteen: osallistumistamme.

Toinen esse on kolmas sarjasta, jossa **Rick Warren** käsittelee ”totuutta, kauneutta ja hyvyyttä *Urantia-kirjassa*”. Tämänkertaisessa jaksossa hän keskittyy kauneuteen: *Kauneudella on ainakin kolme ilmentymätasoa: fyysinen, älyllinen ja hengellinen. Fyysisellä tasolla tunnistaat kauneu-*

den näkö-, kuulo-, baju- ja muiden aistien avulla. Älyllisyyden tasolla pystyt näkemään kauneuden ylevässä ajattelussa, kirjoituksessa ja puheessa. Hengellisellä tasolla kauneus toteutuu hengellisissä arvoissa, kuten rakkaudessa, uskollisuudessa, hyvydessä, viisaudessa, totuudessa ja jumalankaltaisuuden ihanteissa.

Kaikki nämä kauneuden aspektit heijastuvat arkielämässämme, ja ne kaikki yhdessä auttavat tasapainottamaan älyllisyyttä ja harmonisoimaan fyysisen ja hengellisen olemuksemme sillä, että ne opastavat meitä huolenpidossamme ja palvelussamme ja avaavat tietä hengelliseen elämään tänä hetkenä ja päivänä . . . kuten seuraava kirjoittajamme sitä kuvailee.

Viimeisenä on **Richard Rosenin** artikkeli; sekin katkelma hänen kirjastaan ”Hard After God”. Katkelman otsikkona on ”Hengellinen elämäntapa käytännössä”. Richard tarttuu Bill Sadlerin esittämiin ideoihin ja ihanteisiin ja tarkastelee niitä Rickin kuvailemien kauneuden silmien läpi päästäksemme sellaiseen valaistuneeseen päätelmään, että: *On suuri tarve saavuttaa tasapaino totuuden älyllisen esittämisen ja sen toimeenpanon välillä kaivamalla totuus muistista ja elämällä sen mukaan. Totuus tarvitsee kädet ja jalat.* Richard jakaa kanssamme henkilökohtaisia esimerkkejä ja antaa sellaisille tilanteille jalat ja kasvot, jotka kaipaavat hengellistä näkökulmaamme ja johdattavat meidät menestykselliseen toteuttamiseen käytännön nykymaailmassa.

Joten käykäämme syksyn läpi talveen mukanaamme Billin kutsu hengelliseen kasvuun, Rickin löydöt kauneuden saralla, joka nopeuttaa tuota kasvua ja antaa meille voimia toimia niin kuin Richard esimerkeillään osoittaa kirjoituksessaan ”Hengellinen elämäntapa käytännössä”.

Näin tahto korjaa voiton elämän arkisissa pulmissa ja tasapainottaa koko ihmisolemuksen hyppiessään asioiden ja kiistakysymysten välillä luonteen vanhurskauttamiseksi . . .

Valaisevia lukuhetkiä.

Kääntänyt Seppo Kanerva

Näkemyksiä omakohtaisesta kasvusta, huolehtimisesta ja palvelemisesta

BILL SADLER, JR. †
Yhdysvallat

Kirjoitettu puhtaaksi opintoryhmässä tehdystä äänitteestä.

Yleisö: Olisi tällainen lapsellinen kysymys, jos olet joskus sellaisen kuullut. Luen tätä kirjaa, haluan tietenkin lukea sen kokonaan, mutta haluan elää sen. En halua

pelkkiä sanoja ja niiden älyllistä tietämistä. Haluan elää sen. Miten aloitetaan? Ja tämä on varsin lapsellista, mutta se on . . .

Kysymys on erittäin hyvä. Mielestäni sinä . . . mielestäni sinä . . . voin puhua vain omasta puolestani. Tämä on liian intiimiä. Mitä itse asiassa minulta kysyt, kuuluu: ”Mikä on uskontosi – ei teologiiasi eikä filosofiasi?”

Minua kiinnostaa saada mahdollisimman paljon apua partneriltani. Minusta tuntuu melko oudolta keskustella ongelmistani infiniittisen Jumalan kanssa, vaikka mielessäni ja sydämessäni tiedänkin, että hänellä on yltäkyllin aikaa minulle. Mutta sellainen tuntuu jotensakin röyhkeältä. Hän hoitaa valtavaa maailmankaikkeutta. Ja minusta tuntuu, että on olemassa monia muita asioita, joiden parissa hän voi käyttää aikansa hyödyllisemmin.

Mutta en tunne tällä tavoin tästä Ajatuksensuuntaajasta. Sillä tämä Ajatuksensuuntaaja on minua varten yksilöllistetty Jumala. Ja minä olen hänen huolensa. Tämän nimenomaisen tehtävän kohdalla minä olen hänen pääasiallinen huolenaiheensa. Hänellä saattaa olla menossa joitakin sivutoimintoja, mutta ne ovat minulle ehdottomasti toissijaisia. Aivan samoin sinä olet ensisijainen oman Ajatuksensuuntaajasi toiminnoissa.

En millään tavoin emmi keskustella mistä tahansa asiasta tämän Ajatuksensuuntaajan kanssa. Tunnen häntä kohtaan toveruutta. Ja annapa minun selittää. En ole koskaan kuullut Suuntaajan sanovan minulle mitään. Jos niin olisi joskus tapahtunut, se olisi todennäköisesti pelästyttänyt minut pahanpäiväisesti, ja olisin välittömästi leimannut sen vainoharhaisuudeksi, eikö? Olisin pannut koko jutun jäihin ja pohtinut sitä useita viikkoja tai kuukausia, ennen kuin inhimillinen arvostelukykyni olisi tehnyt siitä arvion, tai aikaa olisi kulunut vieläkin enemmän.

En ole silti koskaan epäillyt, että kysymyksessä on dialogi. Kyse on kaksinpuhelusta kahden tietoisien olenon välillä, mutta toinen keskustelija on kuuro. Voin puhua mutten kuule. Enkä anna kuurouteni vähentää uskoani rahtusenkaan vertaa. Pyydän partneriltani vähän väliä apua tietyillä tahoilla: Miten olisin hyödyllisempi? Kuinka pystyisimme parempaan kamppailuun egoni kanssa? Tuon sotaisan minuuden kanssa, josta olen varma, etten ole sitä vähääkään alistanut. Ja jos olisin varma, silloin olisin sellaisestakin käsityksestä peloissani – pelkäisin, että se olisi hengellistä ylpeyttä, tiedättehän, sellaista joka käy helvetillisen lankeemuksen edellä.

Yritän kertoa partnerilleni, millaista elämä täällä on. On koko paljon sellaista, mitä hän ei saa irti tästä maailmasta, sillä hänellä ei ole silmiä, tiedättehän? Hänellä ei ole korviakaan. Hänellä on havainnoimismekanismi, mutta se poikkeaa omastani melkoisesti. Tiedän hänen yrittävän kertoa minulle Paratiisista. Minä kerron hänelle tästä maailmasta – siitä, mitä se minulle merkitsee.

Kun menemme uuteen kaupunkiin, annan hänen tavallaan katsoa kaupunkia minun silmiäni läpi. Keskustelemme tästä. Minä vietän luultavasti enemmän aikaa puhumalla hänelle vessassa kuin missään muussa paikassa, sillä käymälä on paikka, jossa saan varmasti olla yksin. Kun toisinaan matkustan junassa – makuuvaunussa – sielläkin on yksin. Mutta tämä ei johdu siitä, että rakastan Ajatuksensuuntaajani. Satun olemaan

myös olento, joka tarvitsee ajoittain yksinäisyyttä. Se on luonteesta johtuvaa.

Luulen kykeneväni elämään tätä enemmän, hänen täytyy auttaa minua. Hänen täytyy auttaa minua olemaan vähemmän nisäkäs ja enemmän ihminen. Olemaan hengellisempi, hittojako minä siitä. Sellainen kuuluu tulevaisuuteen. Minua tyydyttää se, jos minusta voi tulla vähemmän nisäkäs ja enemmän ihminen. En yritäkään olla sammakko. Voin ajatella sammakkoutta, mutta nyt olen sammakonpoikanen eli nuijapää. En yritä päästä kuivalle maalle. En voisi siellä elää. Minun on elettävä vedessä. Vasta kun herään, olen kuivalla maalla.

Kysyn partneriltani: ”Kuinka voin olla enemmän hyödyksi?” Sillä omassa uskonnossani sitä ei ole lainkaan. Oma uskontoni on hyvin, hyvin yksinkertainen. Jossakin siellä kaiken keskellä on pomo. Ja nämä omituiset elikot, joihin täällä maan päällä törmäilen, ovat pomon penskoja. Ja heitä pitäisi kohdella sen mukaisesti. Sellainen on minun uskontoni. Voin sanoa sen kolmessa lauseessa. Partneriani tämä kiinnostaa, sillä hän tulee pomon tyköä. Hän ymmärtää, että nämä ovat pomon karkaroita. Ja olen varma, että hän auttaa minua kaikin tavoin. Sitä en yhtään epäile.

Seikka, joka minua kauhistuttaa, on oma leväperäisyyteni. Tämä nisäkkään vitkaisuus. Ei niin, että tekisin pahaa tai jotakin synnillistä, mutta en tee riittävästi. Ei ole niin, että piehtaraisin synnillisissä ajatuksissa, mutta on niin, että unohdan olla tekemisissä Pomoni ja Partnerini kanssa. Kirja kuitenkin opettaa minulle, että Jumala voi katsella minäni sisäpuolelle ja nähdä tietämäni kauhistuttavan ja lohduttoman kuvan, ja silti hän yhä rakastaa minua.

Ajattelen kahdentoista apostolin epätäydellisyyksiä. Ja uskokaa pois, jos tahdotte käsitellä heidän kielteisiä puoliaan, ja puhuin eilisiltana tästä aiheesta, he ovat kaikki samaa lässykkäjengiä. Mutta oli heillä myös laadukkaat puolensa – ja Jeesus rakasti heitä – ja useimmat heistä ylittivät roimasti itsensä.

Tehdäänpä inventaari apostoleista: Andreas, ilmeettön, ei osannut sanoa ihmisille hyvää sanaa. Pietari, häilyväinen, epäluotettava. Johannes, valtava ego – joka paistaa neljännestä evankeliumistakin, kun hän oli vanha ja seniili, hän oli ”apostoli, jota Jeesus rakasti”. Jaakobilta puuttui tahdikkuus; tapatti itsensä jo alkuvaiheessa, kun ei tajunnut, mitkä asiat eivät hänelle kuuluneet. Filippus, mielikuvitukseton. Natanael, sutkauttelija. Matteus, kaverin menneisyys oli vähän kyseenalainen, publikaani, veronkiristäjä. Simon Selootti, jäärapäinen patriootti. Tuomaksella oli ilkeä luonteenlaatu – vaimo oli mielissään hänen liittyttyä apostoleihin, niin että hän olisi poissa kotoa. Juudas, oppinut tärkeilijä. Alfeuksen kaksoiset, tyhmyreitä.

Tätä ajatellessani minä rohkaistun. Siellä oli muutama todellinen, asiansa hoitanut, jäsenkortillinen ihmissuvun jäsen, joiden kanssa Luoja-Poika ei kainostellut ryhtyä toimintasuhteisiin. Eikä hän pannut luottamustaan näihin inhimillisiin, nisäkäsalkuisiin heikkouksiin ja rajoitteisiin, vaan siihen, mitä voidaan saada aikaan, kun hänen Isänsä henki toimi näiden ihmisten sisimmässä, ja kun hän työskenteli näiden miesten kanssa ihmisenä ihmisten joukossa. Ja tiedättehän, hänellä oli koko hyvä

osumatarkkuus. Vain yhden kohdalla tuli hut. (*Nauhasa katkos.*)

. . . muuten tämä on mielestäni hauskaa. Se on tyrmistyttävän hauskaa. Ja se huumori, jolla suhtaudun omiin uskonnollisiin ongelmiini, on surkeaa huumoria. Se on toivotonta hämmennystä ja tavoittelua. Kas kun ihanteeni siitä, mitä ihmisen tulisi olla kasvavat geometrisessä sarjassa, mutta edistymiseni nilkuttaa parhaimmillaankin aritmeettisessa sarjassa. Olen sen kaverin vähemmän kadehdittavassa tilanteessa, joka soutuveneellä ajaa sääliittävästi takaa moottoriveneettä.

No kun olin 15- tai 17-vuotias, ajoin rinta rinnan sen moottoriveneen kanssa. Olin aikamoinen kuumakalle. Nuori merisotilas kun on, se kuuluu asiaan. Nyt olen perillä. Siitä lähtien matka soutuveneeseen ja moottoriveneen välillä on kasvanut.

Ja harkitsisin – tämä on todellinen paradoksi – harkitsisin vaihtoehtoisia reagoitintapoja. Yksi sellainen on moottoriveneen torpedoiminen. Tämä laukaisee kaiken jännitteen, mutta kaiken etenemisen hinnalla, tai ainakin kaikkien ihanteiden hinnalla. Sitten ajattelin lopettaa soutamisen. Tiedättehän, sanot vain: ”miksi helvetissä tätä jatkaisi.” Mutta kun ne sanoivat, että se oli mahdotonta, ja niin me sanoimme: ”miksi helvetissä tätä jatkkaa.” Ja luullakseni paras toimintatapa on kolmas tapa. Se tarkoittaa vahvaa turvautumista huumoriin.

Voin katsella jokitormaa, ja uskon matkan edistyvän ylävirtaan. Ja katson moottoriveneettä, ja se pentele on kauempana minusta kuin koskaan. Tässä kohdassa pitäisi mielestäni nauraa. On vain kaksi muuta vaihtoehtoa: kiroilla tai itkeä. Ja mielestäni nauraminen on näistä kolmesta verrattomasti paras.

Yleisö: Ja minä olen töyräällä ja yritän yhä metsästää tukkia. En ole astunut vielä veteen

No jaa, tämä on ankara takaa-ajo, etkä selviä siitä koskaan. Taas ollaan ihanteissa, Betty. Ihanteet ovat kuin tähtiä. Jos tarkoituksesi on navigoida öiseen aikaan, en pysty kuvittelemaan mitään hyödyllisempää kuin se, että meillä on nämä tähdet. Mutta navigaattori on hupsu, jos hän luulee voivansa purjehtia tähtiin. Tähtien paikka on taivaalla, ei silmissä.

Yleisö: (*Kommentti ei ole ymmärrettävä*)

Niillä on funktionsa, mutta pettymykset tulevat siitä, että niiden funktio käsitetään väärin, ainakin tässä elämässä. Anarkisti on todellinen idealisti, ja kun hän pääsee Havonaan, hän on ikionnellinen, sillä keskusuniversumin hallituksesta sanotaan, ettei sellaista ole. Kun olennot ovat täydellisiä tai täydellistyneitä, hallitusta ei enää tarvita.

Betty, haluaisitko kuvan ihmismielestä?

Yleisö: Sellainen olisi mainiota

Oletteko koskaan käyneet planetaariossa?

Yleisö: Olemme.

Oletteko kaikki käyneet planetaariossa? Tahtoisin teidän näkevän mielenne silmin kaksoisplanetaarion. Siellä olisi ylemmän lisäksi toinenkin pallonpuolisko. Ja keskustassa riippuu katsojalava. Ja lavalla on valonhei-

tin, ja tämä valonheitin kääntyy 360 astetta planetaarion ympäri, ja sen kaari on vähän ylöspäin ja vähän alaspäin. Kun menemme etelän leudoille alueille, kuuman vyöhykkeen alapuolelle, luullakseni kohtaamme siellä aidon alitajunnan. Mielestäni pohjoinen leuto vyöhyke on ylitajunta. Ajattelen, että valopiste, jonka heijastatte pallonpuoliskolle, on kunkinhetkinen tietoisuutenne. Ja voitte kääntää sen ympäri, ja tiedätte, että voitte niin tehdä.

Juuri nyt näen mielessäni probleeman Clevelandissa. Se on sähkö, jonka sain, ja voin ajatella sitä. Voin nähdä George Haysin. Voin nähdä probleeman, jossa on kysymys kylmästä sodasta toimittajan ja päätoimittajan välillä. Toimittaja on vihapäissään, ja päätoimittaja pelkää kuollakseen, jopa niin paljon, että hän alkaa valehdella. Ja voin hahmottaa mielessäni ne harhautustoimet, joihin meidän on tilanteen pelastamiseksi turvauduttava. Ja nyt olen takaisin Kaliforniassa. Pysyttekö perässäni? Me käänsimme valonheitintä. Ja minä voin tuntea sen.

Mennessänne illalla nukkumaan sammutatte valonheitimen. Ja ympärillä on vain heikko vihreä hohde. Uskoakseni kuumen vyöhykkeen yläpuolella, tarkoitan pohjoisen leudon vyöhykkeen yläpuolella, ylemmässä hemisfäärissä, napa-alueilla, sijaitsee sielun sikiö. Ajatuksensuuntaajan sijoitan mielessäni pohjoisnavalle.

Sielu on todellakin alkio. Sitä kannetaan mielen kohdussa. Ja se sikisi Ajatuksensuuntaajan tunkeuduttua tälle pallonpuoliskolle. Ja tämä sielu on kasvava entiteetti.

No niin nyt sitten täällä katsojalavalla – ohoh, sitä voi laskea alaspäin selkäydinrefleksien tasolle etelänavalla, tiedättehän, vegetatiivisen hermoston tasolle. Lavalla sijaitsee punainen nappi. Se on päätöksenteon punainen nappi. Ja kaikki päätöksenteko tapahtuu mielen tietoisella tasolla. Kaikki tietoiset päätökset. En voi tehdä päätöksiä sielun enkä alitajunnan tasoilla. Se johtuu siitä, että en saa valonheitintäni sinne asti. Saan valaistua vain tietyn matkaa. Pysyttekö kärryillä? Pimeyden yläalueilta noruu koko ajan jotakin

alas paikkoihin, jotka kykenen löytämään, eikö niin? Alitajunnan alatasoilla kumpuaa koko ajan jotakin tasolle, jotka löydän valonheittimelläni. Kun aamulla heräämme mielessämme peijakkaan hyvä ratkaisu johonkin askarruttavaan ongelmaan, nousee kysymys siitä, mistä se on peräisin. Tuliko se yläpuolelta vai alapuolelta?

En pidä alapuolta pahana, vaikka se alimmilta tasoilta onkin selkeästi nisäkäsperäinen. Alapuoli kykenee hirmuisiin IBM-suorituksiin, se kun käy läpi muistikortteja ja antaa sinulle kiroton hyvän, pahuksen kekseliään ratkaisun puhtaasti aineelliseen, ajalliseen probleemaan. Mielestäni alitajuisesta kumpuaa valtavasti hyvää, jos kohta myös valtavasti hölynpölyä.

Minusta tuntuu, että Totuuden Henki vaikuttaa ylemmässä hemisfäärissä. Uskoakseni kaikki hengelliset influenssit esiintyvät ylemmässä hemisfäärissä. Molemmat ihmiselle ja keskiväliolennolle ominaiset mielenauttajat – palvonnan ja viisauden auttaja –, Pyhä Henki, Totuuden Henki ja Suuntaaja toimivat pohjoisella pallonpuoliskolla.

Tällainen on minun työhypoteesini ihmismielen käsitteestä.

Kun heräämme mansiomaailmoissa, tämä päätöksen-

teon punainen nappi rekisteröityy välittömästi sieluun. Uskon, että ihmissielu on tietoinen. Ylitietoinen mieli on pohjoinen lauhkea vyöhyke, mutta pohjoiset napaseudut ovat seutuja, joita kutsuisin mieluusti keskimieleksi. Se on mieli, joka sijaitsee jumalallisen mielen ja puhtaasti ihmismielen välissä. Eikä se ole aineellinen mieli. Kysymyksessä on morontiarealiteetti. Morontiasikiö. Olen raskaana, minussa on meneillään – meneillään raskaudentila. Olen synnyttämässä itseäni.

Sielu pystyy uskoakseni rekisteröimään asioita, jos se on pitemmällä kuin puhtaasti alkioasteella, alkioasteen alkuvaiheessa. Sivulla 432 on mielenkiintoinen tekstikappale, joka käsittelee valvojaserafeja, se on jakson kolmas kappale [39:3.3]. Ollaan konstellaatioiden tasolla, jossa lainsäädäntäelimet toimivat. Siinä puhutaan lakien ennalta-arvioijista. Toisin sanoen kysymys on asiantuntijoista, joita konsultoidaan, kun sanotaan, että harkinnassa on sellaisen tai tuollaisen lain hyväksyminen. No miten se toimii? Joo, jos meillä olisi senlaatuksia asiantuntijoita, emme olisi koskaan hyväksyneet kielto-lakia, sillä lain ennalta-arvioijat olisivat sanoneet, että nyt olette tekemässä raittiista porukasta vähin erin juoppoporukan.

Kappaleen loppupuolella sanotaan: *Pubeena olevat serafit eivät tavoittele mitään erityisiä etuusia ryhmälle taikka toiselle, – he eivät siis ole mitään lobbareita – vaan he ilmestyvät taivaallisten lainsäätäjien eteen puhuakseen niiden puolesta, jotka eivät voi itse olla läsnä puhumassa omasta puolestaan. Jopa kuolevainen ihminen voi nyötäväkautta universumin lain kehitykseen, sillä uskollisesti ja täysimääräisesti nämä serafit tuovat tietoon ei välttämättä ihmisen ohimeneviä ja tietoisia toiveita, vaan mieluumminkin sielun, avaruuden maailmoissa olevan aineellisen kuolevaisen kehittyvän morontiasielun, vilpittömät kaipaukset.*

Kyseiset serafit pitävät yllä gallup-mielipidetiedustelua. Ja minkä kanssa he ovat tekemisissä? He ovat tekemisissä ihmisolentojen kanssa näiden kehittyvän sielun tasolla. Ei meillä sellaista tietoa koskaan ollut, että olisimme mielipidetiedustelun kohteita. Tämä kaikki tapahtui pohjoisilla napa-alueilla. Oletteko vielä mukana? Ja tämä kaikki kertoo minulle jotakin sielusta. Tämä sielu ei ole tiedoton. Vaikken minä olekaan tietoinen sikiövaiheisen sieluni tietoisuudesta. Sielu siis pystyy puhumaan, ja sielu siis pystyy puhumaan minun puolestani. Sillä aineellinen mieleni siis on sielun äiti, samalla kun Suuntaaja siis on sielun isä. Sielu on siis meidän lapsemme.

Maailmassa on noin tuhat ihmistä, jotka toimivat yhteistyössä serafien kanssa ja ovat käytännöllisesti katsoen tämän planeetan ihmisten tasoa ylempi hallitus. Puhuimme kahdesta serafien ryhmästä, edistyksen enkeleistä ja uskonnon varjelijoiden esimerkkinä prometeaanisesta [eteenpäin katsovasta] ja epimetaanisesta [taaksepäin katsovasta] tasapainosta.

Kyseisiä tuhatta kuolevaista – suunnilleen tuhatta – koulutetaan ja harjaannutetaan toimimaan tietyissä planeetaarisissa hätätilanteissa. Jos ajattelet jotakuta kuuluisaa ihmistä, hän ei luultavasti kuulu reservijoukkoihin, sillä valtaosaltaan nämä elävät ja kuolevat eivätkä koskaan toimi. Hätätilaa ei ilmaantunut. Se on tavallaan kuin vakuutuskirja. Henkivakuutus. Sinulla on sellai-

nen, mutta toivot ettei sillä tarvitse rahastaa.

Tämä väki, niin ymmärrän käsillä olevasta jaksosta [114:7], toimii ryhmänä. Seuraavalla sivulla sanotaan kappaleessa kolme [117:7.11]: *Vaikka Urantialla ei kohtalon varajoukolla olekaan vakinaista päällikköä, sillä on kuitenkin omat pysyvät neuvostonsa, joista muodostuu sen hallinto-organisaatio. Näihin kuuluvat oikeudellinen neuvosto, historiallisuuden neuvosto, poliittisen täysivaltaisuuden neuvosto ja monia muita. Sen mukaisesti, miten joukkokunta on organisoitunut, nämä erityistehdävää hoitavat pysyvät neuvostot ovat aika ajoin asettaneet koko varajoukon nimellisiä (kuolevaisia) päälliköitä. Tällaisten varajoukkopäälliköiden virkakausi kestävä tavallisesti vain muutaman tunnin ja rajoittuu jonkin käsillä olevan erityistehdävän suorittamiseen.*

No niin, mikä tässä siis toimii? Minusta tuntuu, että sieluhan se siinä toimii. Ja olen sitä mieltä, että sielu voisi toimia, vaikka kaiken muun toimimisen lopettais. Ja jos muun toimimisen lopetat, varajoukkolaisen pitäisi olla unessa, eikö vain? Mitään tietoista asioihin puuttumista ei voisi esiintyä. Saattaa olla, ettei edes Ajatuksen-suuntaaja olisi paikalla. Ja sitten ehkä nämä ihmiset voisivat toimia yhdessä – toimia tiedostamattaan yhdessä – ryhmänä sielun morontiasoilla.

Olen usein pohtinut. Ajatella, jos varajoukkolaiset olisivat mukana varsinaisessa sodankäynnissä. Vaivutetaisiinko hänet uneen ja annettaisiinko hänen tulla ammutuksi? Ei. Olen varma siitä, ettei sellaista tehtäisi. Olen varma siitä, ettei ihmistä koskaan vaarannettaisi. Mutta entä jos taistelu olisi jo käynnissä. Mitä he silloin voisivat tehdä? No, mieleen tulee yksi ajatus. Uskon aina, että he tekisivät sen, mikä on mahdollisimman yksinkertaista. He voisivat nostattaa sumun. He voisivat saada koko penteleen hoidon niin sumuiseksi, että taistelu loppuisi siihen, jos sellainen olisi riittävän tärkeää.

Sikäli kuin puhumme sielusta, tämä tekstikappale on mielestäni erittäin kiinnostava. Tietyissä tilanteissa sielu on uskoakseni toiminnallinen täällä maan päällä mutta vain tietyissä olosuhteissa. Niin sanotaan sivulla 1196. Sieltä löytyy jakso, joka on otsikoitu ”Omatoimiset Suuntaajat” [109:2], ja siellä se on kohta neljä.

Selostus jatkuu kappaleessa kahdeksan: *Omatoimiset Suuntaajat näyttävät omaavan melkoisesti tahtoa kaikissa asioissa, joissa ei ole kysymys niiden välittömänä asuinpaikkana olevista ihmispersoonallisuuksista, kuten osoittavat ne lukuisat urotuot, joita ne suorittavat sekä itseensä liittyvien kohteidensa sisäpuolella että näiden ulkopuolella. Tällaiset Suuntaajat ovat mukana monissa asianomaisen maailman toiminnissa, mutta useimmiten ne toimivat itse valitsemiensa maallisten tomumajojen huomaamattomina asukkaina. [109:2.8]*

Nämä korkeamman- ja kokeneemmyyppiset Suuntaajat voivat epäilemättä vaihtaa viestejä muissa maailmoissa olevien vastaavanlaisten Suuntaajien kanssa. Mutta vaikka omatoimiset Suuntaajat tällä tavoin keskenään kommunikovatkin, ne tekevät sen kuitenkin vain keskinäisen työnsä tasoilla ja varjellakseen sitä suojelutyöhön liittyvää tietoaineistoa, joka on niiden olinpaikkana olevien maailmojen suuntaajapalvelulle oleellisen tärkeää, jos kohta onkin esiintynyt tilanteita, jolloin niiden tiedetään kriisiaikoina toimineen planeettainvälisen asioiden parissa. [109:2.9]

Kysymyksessä on todellinen hätätilassa käytettävä viestilinja, joka toimii kaikkien muiden kommunikaa-

tiolinjojen petettyäkin.

Yleisö: Seuraavassa kappaleessa sanotaan kuitenkin, että he ”voivat oman tahtonsa mukaan poistua ihmisruumiista”. Minkämuotoisen suhteen sielu ja persoonallisuus loisivat, jos Suuntaaja olisi pitemmän aikaa poissa?

Arvelisin, jos mentäisiin suunnitelman mukaan, niin olisit unessa. En usko, että käytännön kannalta katsottuna olisit tuona aikana toiminnassa. Nyt esitän arvauksia, mutta sanottu vaikuttaisi järkeenkäyvältä.

Yleisö: Täällä sanotaan myös: ”Alkuperäisissä elollisuutta koskevissa suunnitelmissa niihin varauduttiin, mutta aineellisen olemassaolon kannalta ne eivät ole mitään sellaista, jota ilman ei tulaisi toimeen.”

Aivan oikein. Sillä kaikilla kuolevaisilla ei sellaista ole ennen Totuuden Hengen saapumista. Kainilla ei ollut Suuntaajaa, ennen kuin hän sellaista pyysi.

Yleisö: Oletko itse koskaan tuntenut ketään, josta olisit arvellut, että hänellä ei kenties ole Suuntaajaa?

Vastaisin, että idiootilla ei ole. Ja käytän tätä termiä sen kirjaimellisessa merkityksessä. Idiooteilla ei sellaista mielestäni ole. Minusta idiootit eivät ole ihmisiä. Minusta tuntuu, että myös kaksi korkeinta mielenauttajaa puuttuvat. En myöskään usko heidän olevan persoonallisia. Luulen, että jos . . . oh, ajatellaanpa ihmisolentoa, joka on vammautunut sellaisella tavalla, että normaali ajatteluprosessi on tässä tilanteessa tuhoutunut, mielestäni siinä tilanteessa Suuntaaja lähtee pois. Ja tässä tilanteessa universumin rekistereissä kyseisen ihmisen asiat menevät pesänselvitykseen; hän on universumin kannalta jo kuollut. Hänen ruumiinsa saattaa jatkaa elämäänsä vihanneksena jopa useita vuosia. Mutta universumin kirjoissa hän on ollut kuolleena onnettomuudesta lähtien.

Yleisö: Onko mielenvikaiseksi tuleminen sama asia?

On, mielestäni täydellinen mielisairaus johtaa Suuntaajan poistumiseen.

Yleisö: Entä, jos kysymys on jostakusta, joka on aika ajoin mielisairas, kuten seksuaalinen perverssi.

Uskoakseni Suuntaaja pysyttelisi lähetyksillä, jos kyseisellä yksilöllä on järjellisiäkin välikausia, ja yrittäisi auttaa tätä henkilöä. Uskon, että – ajatellaanpa, jos olet muualla pitkän ajan, mutta voisit tulla takaisin. Uskon, että Suuntaaja pysyttelisi lähetyksillä ja odottelisi kärsivällisesti normaalin tietoisuuden paluuta. Jaa no, käytän tuota sanaa, koska olen kärsivällinen. Suuntaaja on sellaisen yläpuolella. Minä olen usein myös kärsimätön.

Yleisö: Jotakin, josta haluaisin joskus puhuttavan, Bill, kun pääsemme siihen asti, on tuo hengellinen, puhuimme siitä, Dorothy, että fyysisen energian tavoin hengellinen elämä kuluu. Hengellinen ponnistelu johtaa suhteelliseen hengelliseen tyhjenemiseen. Millä tavoin henkeä täydennetään, millä tavoin hengellinen energia palautuu?

Luetaanpa, mitä Rodan sanoi asiasta. ”Mutta suuren-

moisimman ongelmien ratkaisumenetelmän olen oppinut Jeesukselta, Mestariltanne. Tarkoitin menetelmää, jota hän niin perin johdonmukaisesti käyttää ja jonka hän on opettanut teille jokaiselta yksityiskohtaa myöten, nimittäin palvovaa mietiskeleyä eristyisyydessä. Kun Jeesuksella on tapana varsin usein vetäytyä omiin oloihinsa pitämään yhteyttä taivaassa olevaan Isään, tässä tavassa on nähtävissä paitsi menetelmä, jolla kerätään voimaa ja viisautta elämiseen liittyviä tavanomaisia konflikteja varten, myös menetelmä, jolla valjastetaan käyttöön moraalis- ja hengellisuontoisten, korkeammalla tasolla olevien ongelmien ratkaisemiseen tarvittava energia. Mutteivät oikeatkaan ongelmien ratkaisumenetelmät korvaa persoonallisuuden luontaisia puutteita eivätkä hyvitä sitä, jos asianomainen ei isoa ja janoa aitoa vanhurskautta.

”Minuun on tebnyt syvän vaikutuksen Jeesuksen tapa poistua muiden seurasta omiin oloihinsa panentuakseen näihin hetkiinsä, jotka hän viettää yksinäisyydessä ja tarkastelee elämiseen liittyviä ongelmia; etsiäkseen uusia viisauden ja energian varantoja, jotta hän kykenisi tyydyttämään sosiaalisen palvelun moninaiset vaatimukset; elävöittäkseen ja syventääkseen korkeinta elämisen tarkoitusta saattamalla koko persoonallisuutensa tosiasiallisesti siihen tietoisuuteen, että hän on yhteydessä jumaluuteen; tavoittelakseen uusia ja parempia keinoja minuutensa sopeuttamiseksi elävän olemassaolon alati vaihtuviin tilanteisiin; saadakseen henkilökohtaisissa asenteissaan aikaan ne elintärkeät uudistukset ja uudelleenasettoimiset, jotka ovat tuiki välttämättömiä, jotta hänen ymmärryksensä kaikesta siitä, mikä on kelvollista ja todellista, enentyisi; ja tebdäkseen kaiken tämän ainoana silmä määränään Jumalan kunnia – lähettääkseen henkeänsä tai väisiin vilpittömästi lausumansa Mestarinne mielirukouksen: ‘Tapabtukoon, ei minun tahtoni, vaan sinun tahtosi.’

”Tämä Mestarinne palvonnantäyteinen menettely tuo mukanaan sellaisen jännitysten laukeamisen, joka uudistaa mielen; sellaisen valaistumisen, joka inspiroi sielun; sellaisen robkeuden, joka antaa ihmiselle kyvyn kohdata urbeasti ongelmansa; sellaista itsensä ymmärtämistä, joka hävyttää jäytävän pelon; ja sen tietoisuuden liitosta jumalallisuuden kanssa, joka vyöttää ihmisen sellaisella vakuuttuneisuudella, että hän sen turvin uskalttaa olla Jumalan kaltainen. Palvonnan tuottama rentoutuminen eli sellainen hengellinen yhteydenpito, jollaista Mestari harjoittaa, lievittää jännitystä, hälventää ristiriitoja ja tuo valtavan lisän persoonallisuuden kokonaisvoimavaroihin. Ja koko tämä filosofia, kun siihen lisätään valtakunnan evankeliumi, muodostaa tämän uuden uskonnon, niin kuin minä sen ymmärrän.” [160:1.10–13]

Mielestäni sivulla 1001 on myös yksi hirveän hyvä sitaatti: Rukoilemisesta voi tulla vakiintunut tapa. On monia, jotka rukoilevat, koska muutkin tekevät niin. Toiset taas rukoilevat pelätessään, että voi tapabtua jotakin kaubeaa, elleivät he esitä säännöllisiä anelujiaan.

Joillekuille yksilöille rukous on tyyntä kiitollisuuden ilmaisemista; toisille se on ryhmässä esitettyä ylistyksen julkituomista, sosiaalista hartaudenharjoitusta; toisinaan se on jonkun toisen barjoittaman uskonnon jäljittelyä, kun aidossa rukoilemisessa sen sijaan on kysymys luodun olennon hengellisen olemuksen vilpittömästä ja luottavaisesta yhteydenpidosta Luojan hengen kaikkialla tavattavan läsnäolon kanssa.

Rukous voi olla jumalatiETOisuuden spontaania julkituontia tai teologisten kaavojen tarkoituksetonta latelemista. Se voi olla Jumalaa tuntevan sielun esittämää hurmioitunutta ylistystä tai pelkojen vallassa olevan kuolevaisen esittämää orjamaista nöyrytelyä. Toisinaan se on hengellisen kaipauksen julkituontia taval-

la, joka herättää syvää myötätuntoa, ja toisinaan taas suuriäänistä hurskaiden fraasien kiljumista. Rukous voi olla riemullista ylistystä tai nöyrä anteeksipyyntö.

Rukous voi olla lapsellinen pyyntö saada sellaista, mikä on mahdotonta, tai se voi olla kypsä, moraalisen kasvun ja hengellisen voiman saamiseksi esitetty vetoamus. Anomus saattaa koskea jokapäiväistä leipää tai ilmentää täydestä sydäimestä lähtevää kaipausta Jumalan löytämiseksi ja hänen tahtonsa täyttämiseksi. Se voi olla täysin itsekäs vaatimus tai aito ja suurenmoinen ele epäitsekään veljeyden toteutumisen suuntaan.

Rukous voi olla vihainen kostonbuuto tai armelias esirukous rukoilijan omien vibollisten puolesta. Se voi olla ilmaus toiveesta muuttaa Jumalaa tai voimallinen menetelmä muuttaa itseään. Se voi olla barbaan joutuneen syntisen liebakoivaa puolustuspuhetta ankaraksi oletetun Tuomarin edessä, tai se voi olla elävän ja armeliaan taivaallisen Isän vapautuneen pojan riemuista ilmaus.

Nykyajan ihmistä hämmäntää ajatus keskustella täysin yksityisluontoisesti asioistaan Jumalan kanssa. Monet ovat luopuneet säännöllisestä rukoilemisesta. He rukoilevat vain ollessaan epätavallisen paineen alaisina – hätätilanteissa. Ihmisen ei tulisi pelätä puhua Jumalalle, mutta hengellisesti lapsen asteella oleva vain voi ryhtyä suostuttelemaan Jumalaa tai edes ajatella voivansa muuttaa häntä. [91:8.3–8]

Jeesus sanoi: Pidetäänpä vapaapäivä. Ja kuka se oli, Andreas, joka sanoi: sano hänelle, että olen hyvin väsynyt ja että haluaisin pitää päivän vapaata, ja alkäämme levätessämme keskustelko ongelmistamme, pidetään vähän hauskaa. Tässä on kysymys psykologiasta, ei välttämättä hengellisyydestä. Noiden miesten hermot olivat kireällä. Hengellinen polttoaine ei heillä ollut lopussa.

Yleisö: Tästä keskustellessamme ajattelimme mekin, Dorothy ja minä, että hyvän tekeminen – eikö niin – on tietystä mielessä hengellistä uudelleenlatautumista.

Varmasti. Varusteenamme on uskoakseni kolmentyyppistä energiaa. Jos teemme fyysistä työtä, tarvitsemme kaloreita ja unta. Jos työmme on lastauslaiturilla, tarvitsemme sanoisin noin 4500 kaloria ja 10 tunnin unet. Haluaisin nähdä, miltä itse kukin teistä näyttäisi, jos söisitte 4500 kaloria päivässä vuoden ajan. Vaikutus olisi äimistyttävä. Emme tarvitse tuonmääräistä fyysistä energiaa, koska emme polta sitä. Tarvitsemme toki mielienergian, hermoenergian, palauttamista, ja uskoakseni siihen kuuluu leikkiä, pelaamista, rentoutumista, huumoria, hauskanpitoa ja erilaisten juttujen harrastamista.

Ja sitten uskoakseni hengellisesti tämä on uudelleenlatautumisen tekniikka. Meidän tulee latautua uudelleen monella tavalla. Ja sitten meidän on tarpeen purkaa lataus. Eli on elettävä rikasta elämää. Ottaa paljon sisään ja päästää paljon ulos.

Omassa elämänfilosofiassani haluan elää niin rikkaasti kuin voin. Ja minulle rikkaasti eläminen on sitä, että ottaa tältä eläältä vastaan kaikki, minkä vastaanottamiseen minulla on kapasiteettia, ja antaa tälle elämälle kaikki, mikä on minun vallassani antaa. Enkä voisi rehellisesti haluta toista olematta samalla halukas maksamaan toisesta. Ja kuta enemmän tämä kulkee kumpaankin suuntaan, sitä rikkaampaa elämä on. Tämä on elämisen rikkautta. Tämä on Technicolor-väreissä

laajakankaalla, sen sijaan että se olisi musta-valkoista.

Yleisö: Juuri noin minäkin tunnen omalla kohdallani mutta en tiedä, miten sen saavuttaisin. Minulla on pelkoja, estoja ja juttuja, jotka pidättelevät minua tekemästä . . .

No joo, kysymme kysymykset osissa yksi, kaksi ja kolme ja saamme vastaukset osassa neljä.

Jeesus kävi pitkän keskustelun erään pelokkaan ja alakuloisen nuoren miehen kanssa. Löytämättä lohdutusta ja robkeutta tovereidensa seurasta tämä nuorukainen oli etsiytynyt kukkuloiden yksinäisyyteen. Hän oli kasvanut kiinni avuttomuuden ja alemmuuden tunteeseen. Näitä luontaisia taipumuksia olivat lisänneet vielä ne lukuisat vaikeat olosuhteet, jotka tämä poikainen oli varttuessaan joutunut kohtaamaan ja joista on erikseen mainittava se, että hän kahdentoitaisikäisenä menetti isänsä. Kun he kohtasivat, Jeesus sanoi: ”Tervehdys, ystäväiseni! Miksi näin kauniina päivänä noin alakuloisena? Jos on tapabtunut jotakin, joka huolestuttaa sinua, niin eikö voin jollakin keinoin auttaa sinua. Ja minulle tuottaa joka tapauksessa todellista iloa, kun saan tarjota palveluksiani.”

Nuori mies oli haluton keskustelemaan, ja niin Jeesus lähestyi toistamiseen hänen sieluun ja sanoi: ”Ymmärrän sinun nousseen näille kukkuloille päästäksesi pois ihmisten näkyviltä. Siksi et tietenkään ole halukas keskustelemaan kanssani, mutta tahtoisit tietää, ovatko nämä kukkulat sinulle tuttuja; tiedätkö, minne polut vievät? Ja osaisitko sattumalta neuvoa minulle parhaan reitin Feniksiin?” Sattui niin, että tämä nuorukainen tunsi nämä vuoret oikein hyvin, ja häntä todellakin alkoi kovasti kiinnostaa kertoa Jeesukselle, mikä olisi Feniksiin vievä tie, jopa niin, että hän piirsi maahan kaikki polut ja selitti juurta jaksain jokaisen yksityiskohdan. Mutta hän hämmästytti ja hänen uteliaisuutensa heräsi, kun Jeesus hyvästit lausuttuaan ja ikään kuin lähtöä tehden yhtäkkiä kääntyi häneen päin sanoen: ”Tiedän varsin hyvin sinun haluavan, että sinut jätettäisiin yksin omaan lohduttomuuteesi, mutta minun tahtoni ei olisi sen paremmin ystävällistä kuin oikeudenmukaistakaan ottaa sinulta vastaan näin aulista apua siinä, miten pääsen parhaiten Feniksiin, ja sitten ajattelemattomasti poistua luotasi vähääkään yrittämättä vastata vetoavaan avun- ja opastuksenpyyntösi siitä, mikä on paras reitti päämäärään, jota täällä vuoren kupeessa viipyessäsi sydämessäsi etsit. [130:6.1–2]

Kuten tiedätte, hän oli valmis tekemään mitä hyvänsä ihmistä auttaakseen. Eikö niin? Hän oli valmis muuttamaan itsensä tyhmäksi ja nöyräksi vain luodakseen tilaisuuden hyväksyä avun, mikä vuorostaan antaisi hänelle tilaisuuden antaa apua. Sanonpa taas kerran: on meillä siinä myyntimies.

Yleisö: Sitten.

”Aivan kuten sinä näin hyvin tunnet Feniksiin vievät polut siksi, että olet ne monet kerrat kulkenut, niin tunnen minäkin hyvin tien särkyneiden toiveidesi ja hukkaan valuneiden pyrkimyksesi kaupunkiin. Ja koska olet pyytänyt minulta apua, en tuota sinulle pettymystä.” Nuorukainen tunsi melkein kuin olisi saanut iskun vasten kasvoja, mutta hänen onnistui pusertaa suustaan: ”Mutta – enhän minä pyytänyt sinulta mitään.” Ja Jeesus laski levollisesti kätensä hänen olalleen ja sanoi: ”Et, poikani, et sanoin, vaan kaipaavin katseini sinä minun sydämeeni vetosit. Poikaseni, sille, joka rakastaa lähimmäisiään, sille sinun

itseluottamuksen puutteesta ja epätoivosta kertova ilmeesi on paljon puhuva avunpyyntö. Istujan vierelleni, kun kerron sinulle palvelun poluista ja onnen valtateistä, jotka johtavat oman minuuden murehtimisista rakkaudesta kertovien toimintojen tuottamaan iloon ihmisten veljeskunnan piirissä ja taivaan Jumalan palveluksessa.”

Nyt nuori mies halusikin jo kovasti keskustella Jeesuksen kanssa, ja hän polvistui Jeesuksen jalkojen juureen pyytäen hartaasti Jeesusta auttamaan häntä, osoittamaan hänelle tien, jota kautta hän pääsisi pakoon omaa henkilökohtaisen murheen ja tappion maailmaansa. Jeesus sanoi: ”Nouse ylös, ystäväni! Nouse seisomaan kuin mies! Väbäiset viholliset voivat sinua ympäröidä ja monet esteet viivyttää, mutta tämän maailman ja universumin suuret olevaiset ja todelliset olevaiset ovat puolellasi. Aurinko nousee joka aamu tervehtimään sinua, niin kuin se tervehtii mahtavinta ja menestyksekkäintä miestä, jonka maa päällään kantaa. Katso – sinä olet varreltasi vahva ja lihaksiltasi väkevä – fyysinen varustuksesi on keskitasoa parempi. Se on tietenkin jotakuinkin hyödytön silloin, kun vain kyyhötät täällä vuoren kuppeissa murehtimassa vastoinkäymisiä – todellisia ja kuviteltuja. Mutta voisit ruumiisi voimin tehdä jotakin suurta, jos rientäisit sinne, missä suuret teot odottavat tekijäänsä. Nyt koetat paeta onnetonta minuuttasi, mutta sellainen ei onnistu. Sinä itse ja elämiseesi liittyvät ongelmat ovat todellisia; et pääse niitä pakoon niin kaanan kuin elät. Ja sitten vielä: sinulla on kirkas ja kyyräysmieli. Voimakkaalla ruumiillasi on älykäs mieli sitä ohjaamassa. Pane mieleesi työhön ratkaisemaan ongelmansa. Opetä älysi tekemään työtä hyväksesi. Kiertäydä jo sellaisesta, että pelko hallitsee sinua kuin jotakin ajatuksetonta eläintä. Mieleesi tulisi olla robkea liittolaisesi elämän ongelmiesi ratkaisemisessa, sen sijaan että olet, kuten olet tähän asti ollut, sen viheliäinen ja pelokas orja ja masennuksen ja tappion tunteen kablerenki. Mutta kaikkein arvokkainta on, että todellisiin tuloksiin pääsyn potentiaali on henki, joka elää sisimmässäsi ja joka kannustaa ja innoittaa mieltäsi itsensä hallitsemiseen ja ruumiin aktivoimiseen, jos tahdot päästää sen pelon kableista ja annat hengelliselle olemuksellesi sillä keinoin mahdollisuuden aloittaa elävän uskon sisältämällä väkevyydellä vapautumisesi kaikesta toimettomuuden mukanaan tuomasta pabasta. Ja silloin, ei aikaakaan, kun tämä usko kukistaa ihmisten pelon sillä, että nyt on mukana vaikuttamassa myös pakottava, uusi ja kaikkea hallitseva lähimmäisenrakkaus, joka tulee kohta täyttämään sielusi ääriään myöten, sillä sydämessäsi on syntynyt tietoisuus siitä, että olet Jumalan lapsi.

”Tänä päivänä, poikani, sinun on määrä syntyä uudelleen, sinulle annetaan uusi asema ihmisenä, joka uskoo ja jolla on robkeutta ja joka on Jumalan tähden antautunut ihmisten palvelemiseen. Ja kun sinusta näin tulee sisimmässäsi uudella tavalla elämään asennoitunut, tulee sinusta niin ikään uudella tavalla universumiin asennoitunut. Olet syntynyt uudelleen – syntynyt hengestä – ja tästä lähtien koko elämäsi on oleva voitokkaiden saavutusten täyttämää elämää. Sen jälkeen bankaluus vain elähdyttää sinua, pettymys kannustaa sinua eteenpäin, vaikeudet ovat sinulle vain haaste ja esteet ovat sinulle vain virkistykseksi. Nouse, nuori mies! Sano hyvästit elämälle, jota elit pelosta maddellen ja pelkuruuttasi paeten. Riennä taas velvollisuusiesi pariin ja elä liballinen elämävaiheesi Jumalan poikana, kuolevaisena, joka on antautunut jalostavaan ihmisten palvelemiseen maan päällä ja jonka on määrä astua ylivertaiseen ja ikuiseseen Jumalan palvelemiseen ajattomuudessa.” [130:6.2–4]

Yleisö: Tuo on todellista mestarillisuutta. Jeesus lähetti hänet tielle Paratiisiin. Katsotaanpa, mitä kreikkalaisella oli tästä sanottavaa.

*Yleisö: Mikä sivu?
Sivu 1777, vallankumoussodan toinen vuosi.*

”Ponnistelu kypsyyttä kohti edellyttää työtä, ja työ vaatii energiaa. Mistä saadaan voima kaiken tämän aikaansaamiseen? Fyysisiin seikoihin on mahdollista subtantua itseäänseehyyksiä, mutta Mestari on sanonut sattuvasti: ’Ihminen ei voi elää pelkästään leivästä.’” [160:3.1]

Rouva Stephenin leipä olisi kyllä aika lähellä tuota, mutta . . .

Yleisö: Naurua

”Jos oletamme, että ruumiimme on normaali ja terveytemme on kohtuullisen hyvä, meidän on seuraavaksi esittävä sellaisia boukuttimia, jotka toimisivat virikkeenantajina ihmisessä uinuvien hengellisten voimien esiinsaamiseksi. Jeesus on opettanut meille, että Jumala elää ihmisessä. Miten siis voimme suostutella ihmisen päästämään irti nämä sieluun sitoutuneet jumalallisuuden ja infiniittisuuden voimat? Kuinka meidän tulee suostutella ihmiset päästämään Jumala valloilleen, jotta hän saa virrata vapaasti ja ulosvirratessaan virvoittaa oman sielumme ja sitten palvella sitä tarkoitusta, että lukemattomille muille sieluille tuodaan valoa, mielenlennystä ja siunausta? Miten voin parhaiten herättää nämä sielussanne käyttämättöminä uinuvat piilevät kyyrit hyvään? Yhdestä asiasta olen varma: Emotionaalinen mielenliikutus ei ole ihanteellinen hengellinen virikkeenantaja. Mielenliikutus ei lisää energiaa vaan pikemminkin kuluttaa loppuun sekä mielen että ruumiin voimavarat. Mistä siis tulee näiden suurten asioiden tekemiseen tarvittava energia? Katsokaa Mestariinne. Tälläkin hetkellä hän on ulkona kukkuloilla täydentämässä voimavarojaan, sillä aikaa kun me olemme täällä antamassa pois energiaa. Koko tämän ongelman salaisuus kietoutuu hengelliseen yhteydenpitoon, palvontaan. Ihmisen näkökulmasta katsottuna kysymys on mietiskelyn ja rentoutumisen yhdistämisestä. Mietiskely rakentaa yhteyden mielestä henkeen; rentoutuminen määrää, mikä on hengellisen vastaanottavaisuuden kapasiteetti. Ja tästä, että beikkouden tilalle tulee vahvuus, pelon tilalle tulee robkeus ja minuuden mielen tilalle tulee Jumalan tahto, muodostuu palvonta. Ainakin filosofi näkee sen tällä tavalla.

”Kun nämä kokemukset väbän väliä toistuvat, ne kiteytyvät tavoiksi, voimaa antaviksi ja palvonnalliseksi tavoiksi, ja tällaiset tavat muotoutuvat vibdoin hengelliseksi luonteeksi, ja kanssaibmiset tunnustavat lopulta tällaisen luonteen kypsäksi persoonallisuudeksi. Aluksi tällaiset tavat ovat vaikeita ja aikaa vieviä, mutta kun niistä tulee totuttuja, ne ybtäkkiä ovatkin lepuuttavia ja aikaa säästäviä. Mitä mutkikkaammaksi yhteiskunta käy ja kuta moninaisemmiksi sivilisaation tarjoamat boukuttimet käyvät, sitä polttavammaksi käy Jumalaa tuntevien yksilöiden tarve muovata tällaisia totunnaisia, suojelevia tapoja, joiden tarkoituksena on heidän hengellisten energioidensa säilyttäminen ja lisääminen.” [160:3.1–2]

Äskeiset kaksi toteamusta ovat omassa mielessäni olleet aina toisiaan täydentäviä. Jeesuksen pojalle antamat henkilökohtaiset neuvot ja Rodanin filosofeeraus käsittelevät samaa asiaa. (Nauhassa tauko.)

Tämä ihmisen paradoksien käsittely käy läpi koko

kirjan. Sitä saattaisi verrata nuorallakävelyyn henkisyys- ja maallisuuden välillä – omata rohkeutta ilman ylpeyttä. Ylpeyden täysi poissaolo tuo mukanaan lohduttoman kuvan lässähtäneestä egosta. Ja lässähtänyt ego on kuvailtavissa parhaiten vertaamalla sitä autoon, jonka kaikki neljä rengasta ovat kasassa ja tyhjat. Sellainen auto on jokseenkin hyödytön.

Probleemana on ilmanpaine. Miten näihin renkaisiin saadaan riittävästi painetta, niin että autosta saadaan taas liikkuva ja hyvin kulkeva? Se tarkoittaa, että pumpaamme ne täyteen ylpeyttä. Mutta aina on olemassa vaara, että pumpaamme liian kauan ja räjäytämme renkaat niin sanotusti itserakkauksella. Ihmisen pystyssä pysymiseen tarvitaan tietty määrä ylpeyttä.

Vanilta vaadittiin jonkinmääräistä ylpeyttä hänen käydä Caligastiaa ja Daligastiaa vastaan, ja myöhemmin myös Luciferia vastaan. Siihen vaadittiin todellista rohkeutta, ja ylpeys on tuon rohkeuden ainesosanen. Ylpeyden täysi puuttuminen johtaa lopulta täyteen hyödyttömyyteen potentiaalisena finaliittina. Poika ei ole mikään nöyrä ja alistunut orja. Poika saa olla ylpeä jäsenyydestään tuossa perheessä. Finaliitti ei ole Jumalan sätkynukke, vaan finaliitti on nuorempi osapuoli suhteessa vanhempaan osapuoleen. Ja osapuolisuhteessa on kysymys arvokkuudesta, riippumatta siitä oliko toinen osapuoli miten vähäinen tahansa ja toinen taas miten mahtava hyvänsä.

Kun varustaa eläimen monitahoisella persoonallisuudella, jolla on todellinen valinnanteon kyky, jolla on todellinen vapaa tahto. Kun tukee tätä osasella absoluuttista jumalallisuutta – absoluuttista, siinä määrin kuin kysymys on kvaliteetista, jos kohta vähemmästä kuin absoluuttisuudesta, sikäli kuin kysymys on kvantiteetista – laimentamattomasta, rajoittamattomasta jumalallisuudesta, tämä yksilö on niin paljossa varustettu, että hän voi katsoa itseään ja sanoa: ”Enkö olekin erinomainen?” Kysymys on paljossa samasta kuin, mitä yksi taloudenhoitajista osoitti, tai ehkä paremminkin yksi varatoimitusjohtaja. Iso porho lähti matkalle. Hän antoi jokaiselle varatoimitusjohtajalle monta miljoonaa taalaa ja sanoi: ”Pojat, olkaa omillanne mutta moninkertaistakaa varat. Oletetaan, että tuo varatoimitusjohtaja silmäili noita miljoonia taaloja ei uskottuna varainhoitajana vaan niiden omistajana, ja oli hyvin ylpeä näistä rahoista, jotka oli vain uskottu hänen hoitoonsa.

Kuinka voimme luottaa itseemme ja samalla tajuta, että tämä rikkaus, johon persoonallisuus ja henkiolimus kuuluvat, ei ole meidän siltä perustalta, että olisimme sen ansainneet. Se on meille annettua. Se on ilmaista. Jos kykenemme tajuamaan, että tämä on annettu hoitoomme, niin silloin meillä voi olla luottamusta ilman ylpeyttä. Suuri nöyryys voi liittyä suureen rohkeuteen. Ja tässä meillä on jokseenkin oikea ilmanpaine auton renkaisiin.

Maailmankaikkeuden järjestys perustuu panostamiseen ja tulostumiseen; koko ikuisen elämänurasi aikana et ole koskaan kohtaava toimettomuudesta aiheutuvaa yksitoikkoisuutta etkä persoonallisuuden lamaantumista. Etenemisen mahdollistaa myötäsyyntyinen liikeessäolo, edistymisen juontuu jumalallisesta kyvystä toimintaan, ja tuloksiinpääsy on mielikuvitukseksikaan seikkailumielen lapsi. Mutta tähän tuloksiinpääsemisen kykyyn sisälty erottamattomasti eettinen vastuu, välttämättömyys tun-

nustaa se, että maailman ja maailmankaikkeuden täyttävät suuret joukot mitä erilaisimpiin tyyppisiin kuuluvia olentoja. Koko tätä suurenmoista luomusta sinä itse mukaan luettuna ei luotu vain sinua varten. Tämä ei ole mikään itsekkeskeinen maailmankaikkeus. Jumalat ovat säätäneet: ”On autuaampaa antaa kuin saada”, ja oma Mestari-Poikanne sanoi: ”Joka joukossanne tabto olla suurin, olkoon hän kaikkien palvelija.” [28:6.18]

Ajattelen tätä. Jos tutkisimme Jeesuksen kehotusta roomalaisenaattorille, kun hän puhui varallisuudesta, löytäisimme erityislaatuisen mittatikun, jolla mitata omia omaisuuksiamme. Jeesuksen sanat roomalaiselle eivät ole kapitalismia, sosialismia, kommunismia, utopiaa eivätkä mitään muutakaan. Siinä on yksi omintakeisimmista lausunnoista talouselämästä, jonka olen koskaan elämäni aikana lukenut. Muistatteko sen?

Yleisö: En muista.

Siinä on kysymys omistamisen asteista. Ja se on hämmästyttävä selostus. Ja mielestäni siitä on apua. Jeesus jaottelee varallisuuden kymmeneen ryhmään: perittyyn, löydettyyn, kaupalla ansaittuun, epäreiluun, korkoihin, henkisellä toiminnalla saatuun, satunnaiseen, varastettuun, hoidettavaksi uskottuun ja ansaittuun.

Yleisö: Mikä sivu?

1462 [132:5]. Ja tässä jaksossa hän osoittaa ne omistamisen asteet, jotka liittyvät näihin erilaisiin omaisuus-eriin, ja korostaa sitä, että ensimmäinen periaate on päästä eroon tai palauttaa epäoikeudenmukaisesti hankittu omaisuus. Näin haltuusi jää oikeudenmukainen varallisuus, kunniallinen varallisuus. Ja sen jälkeen hän osoittaa, että sinulla on sananvalta sen suhteen, mitä tällä omaisuudella tehdään, samassa määrin kuin käytit ponnistelujasi sen hankkiaksesi. Kuta enemmän olet henkilökohtaisesti sen hyväksi tehnyt, sitä enemmän sinulla on sen suhteen sananvaltaa. Mitä vähemmän olet tehnyt, sitä enemmän omistusoikeutesi lähestyy varainhoitajuutta.

Yleisö: Reilua. Peräti reilua.

Niin on. Tämä juttu on suhteutettu oikein. Jeesus ei koskaan sanonut Alfeuksen kaksosille Galileanmeren rannalla, maan päällä viettämänsä morontiovaiheen loppulla, hän ei koskaan sanonut Alfeuksen kaksosille: ”No niin, pojat, lähtekääpä saarnaamaan kansanjoukoille.” Hän lähetti heidät takaisin kalaverkkojensa pariin.

Pietarille hän sen sijaan sanoi: ”Pietari, ole hyvä paimen. Ruoki lampaitani.” Jeesus oli investoinut paljon Simon Pietariin, ja hän halusi investoinnistaan tuotoisan.

Luvuissa sanotaan jossakin kohtaa: ”Mitä on lojaalisuus? Se ei ole muuta kuin oikeudenmukaisuuden tunnetta. Kuinka voisi ottaa niin paljon ja olla mitään antamatta.” [Mitä on lojaalisuus? Se on universumissa vallitsevan veljeyden ähyllisen arvostamisen tuottama bedelmä; tunne, ettei niin paljon voisi ottaa ja olla samalla mitään antamatta. [39:4.11]]

Emme ansainneet näitä Jumalalta saamiamme lahjoja. Kysymys on Jumalan vapaaehtoisesta lahjasta. Voimme olla ylpeitä siitä, että hän välitti meistä sen verran, että antoi meille nämä lahjat, mutta näiden lahjojen vastaanottamisen tulisi luoda meissä ensinnäkin vastarak-

kauden häntä kohtaan ja toiseksi velvollisuudentunteen. Mitä suuremman lahjan henkilö saa – olkoon se Diviningtonista oleva Ajatuksensuuntaaja tai yksinkertaiset inhimilliset avut – kuta suurempi lahja, sitä suurempi velvoite tuolle henkilölle. Taloudenhoitaja, joka sai . . . varatoimitusjohtaja joka sai viisimiljoonaa oli tilivelvollinen siitä, mitä hän pystyi viidellämiljoonalla ansaitsemaan. Vtj, joka sai kaksimiljoonaa oli tilivelvollinen vain siitä, mitä hän kykeni ansaitsemaan kahdellamiljoonalla.

Minusta on jotenkin sopivampaa puhua varatoimitusjohtajista ja miljoonista kuin taloudenhoitajista ja talenteista.

Näen asian tällä tavoin: jos ihmisellä on jotakin, silloin hän on velkaa jotakin sille maailmalle, jossa hän elää. Tämän tuntemuksen moraalista, sen voi saavuttaa jo inhimillisellä tasolla.

Ajatelkaapa vaikka amerikkalaisen perintöosaa. Se on hyvin rikas. Olemme korjanneet satoa sieltä, minne emme ole kylväneet. Elämme epätäydellisessä yhteiskunnassa, jos kohta sellaisessa, joka vaatii, että lapset on sivistettävä. Elleivät vanhempani olisi uskoneet koulutukseen, yhteiskunta olisi järjestänyt minulle vähimmäismäärän luku- ja kirjoitustaitoa. Minulle olisi taattu sen verran, että jos olisin ollut riittävän opinhaluinen, olisin oma-aloitteisesti voinut lähteä taisteluun saadakseni enemmän.

Elämme yhteiskunnassa, joka ainakin teoretisoi tasa-vertaisuudesta oikeuden edessä. Hyvä niin. Vaikkei meillä sellaista olekaan. Mutta olemmepa pyrkimässä sitä kohti. Elämme yhteiskunnassa, joka sanoo, että meillä on oikeus sananvapauteen ja uskonnonvapauteen. Mitään näistä emme ole henkilökohtaisesti ansainneet. Nämä kaikki edustavat ansiotonta perintöosaa. Ja sanon uudestaan: miten voisimme ottaa niin paljon ja olla mitään antamatta.

Jos katsotaan taaksepäin, kuka teki tämän mahdolliseksi? No, muutama iso kiho, mutta mukana oli myös hirveä joukko yhdessä toimivia kaltaisiamme pieniä ihmisiä. Se vaati paljon tukea pieniltä ihmisiltä, että isot kihot saivat nämä edistysaskelet otettua. Ja taas kerran: maksakaamme investointi. Tunnen olevani moraalisesti vastuullinen sitä yhteiskuntaa ja sitä epätäydellistä sivilisaatiota kohtaan, jonka jäsen olen. Taas kerran: Miten voisimme ottaa niin paljon ja olla mitään antamatta? Miten saadaan ylpeys ja rohkeus tasapainoon? Kuinka voi tasapainottaa altruismin ja egoismin? Tasapaino on tarpeellinen. Taas kerran: jos olet täysin ei-egoistinen, sinulla on neljä rengasta lytyssä. Sinusta ei ole hyötyä kenellekään. Ja jos sinulla on suuri ja mahtava, ylikehitynyt ego, renkaasi ovat räjähtämispisteessä, eikä sinusta ole juuri mitään hyötyä kenellekään.

Kuinka voit kävellä väliä . . . no jaa, jos palataan Jeesukseen ja siihen ihanaan jaksoon, joka on otsikoitu ”Uskonnollisen elämän korkein ilmenemä” kolmannessa osassa [100:7]. Käytetään sellaisia sanoja kuin: Hänen uskonsa oli lapsenomaista muttei lapsellista (196:0.12, joka ei ole luvussa 100; kääntäjän huomautus). Sanojen välillä on vissi ero. Hän luotti Jumalaan muttei koskaan edellyttänyt Jumalta mitään. Toisin sanoen hän teki, mitä hänen piti tehdä, ja luotti siihen, että Jumala tekisi, mitä Jumalan tulee tehdä, mutta

jota hän itse ei voinut tehdä. Hänellä oli rohkeutta mutta hän ei ollut koskaan hullunrohkea. Hän oli lämminsydäminen muttei ylitunteellinen. Hän oli vakaa muttei proosallinen.

Miten saavutamme tasapainoisen elämän? Tämä on mielestäni ainoa ihmisen paradoksin ratkaisu. Ja taas he ihailevat Jeesusta näissä luvuissa, ei niinkään siksi, että hän oli sitä tai hän oli tätä, vaan hänen luonteensa ylittämättömän symmetrian, tasapainoisuuden, takia. Hän oli antelias muttei typerä. Hän oli säästäväinen muttei saita. Hän oli varovainen muttei pelkurimainen.

Tuo kaikki on sellaista, jonka kohdalla meillä jokaisella on paljon tehtävää. Olen ylpeä siitä, että voin sanoa olevani Jumalan poika, Jumalan ihmispoika. Olen hyvin ylpeä tulevaisuudesta, joka avautuu eteeni. Mutta tunnen myös syvää nöyryyttä, sillä en ole ansainnut siitä helkkarin pätkeäkään.

Voin lukea ansioikseni vain sen, miten näitä lahjojani käytän. Jos minulla on minkäänkään vertaa järkeä, en voi lukea ansioikseni sitä, että minulla on järkeä. Sain sen syntymässäni. Geenit olivat minulle suotuisat. En myöskään voi arvostella ketään, joka on, niin kuin muuan poliisikomisario sanoi: ”Tarkoitatko, että esimieheni oli kaljalla sillä hetkellä, kun Kaikkivaltias oli juuri jakamassa älynlahjoja?” Sanoin: ”Tarkista pois. Niin se on.”

Häntä ei sovi moittia. Alfeuksen kaksoset tekivät parhaansa. Tässä on mielestäni ihmisen paradoksin ratkaisu. Voitko ottaa vastaan? Mieluusti. Ja mieluusti vastaan otettuasi, voitko antaa anteliaasti? Tässä on kysymys syklistä. Kuta enemmän saat, sitä enemmän annat. Mitä enemmän sinulla on, sitä enemmän sinulta odotetaan. Opettajalta odotetaan enemmän kuin oppilaalta. Ja isännältä enemmän kuin palvelijalta.

Kun kiusauksenamme on suurennella omaa tärkeytämme, jos seisahdumme miettimään Luojiemme suuruuden ja suurenmoisuuden loputtomuutta, omasta minuutemme kunniaan nostamisesta tulee huikkeen naurettavaa, se lähestyy jo hullunkurisuuutta.

Yksi huumorin tehtävistä on se, että se auttaa meitä kaikkia suhtautumaan itseemme vähemmän vakavasti. *Huumori on jumalallinen vastamyrkky minuuden jalustallenostamista vastaan* [48:4.15].

Uskoakseni yksi onnettomimmista elämässäni koskaan kokemistani naurukohtauksista sattui yhdellä Kalifornian-matkallani. Olin tuttu vierailuni kohteena olleen ryhmän kanssa, mutta viikonloppu sen kanssa San Pablo -lahdella oli todella karkea. Mukana oli muutamia merijalkaväen sotilaskavereitani, jotka johtivat paikallista sanomalehteä. Kysymyksessä oli erittäin, erittäin hukkaan mennyt viikonloppu. Ja ollessani paluumatkalla kaaduin vain sänkyyn, sillä olin puuhannut kaikkea muuta kuin nukkunut. Seuraavana aamua nousin vuoteesta ja katsoin peiliin. Ja kuluneen viikonlopun tapahtumat oli kirjoitettu kasvoihini ison kirjaimin. Silmäni näyttivät veriseltä osteriparilta, joka lillui kullohissa kuorittua maitoa.

Yleisö: Naurua

Ja viikset näyttivät vastaamsanomattoman kauheilta. Ja yleisilmeeni oli kuin uitetun rotan. Näytin nähkääs jätkältä, jonka tulisi mennä kouluun moneksi vuodeksi päästäkseen edes Alfeuksen kaksosten tasolle. Ja pyrs-

kähdin nauruun, kun ajattelin: “Willy, tässä sitä ollaan, yritetään olla niin Pyhää Polykarpusta että sinisen kirjan hyväksi, ja jos tämä nyt on sitä, jonka kanssa näkymättömät ystävämme ovat pakotettuja toimimaan, vain Jumala tietää, että heillä on edessään tosi kova paikka täällä luonamme. Tosi kova paikka. En ollut koskaan tuntenut niin humoristisessa mielessä nöyryyttä koko kirotun elämäni aikana. En ole koskaan voinut unohtaa tuota tapausta.

Tunsin valtavaa myötätuntoa sitä väkeä kohtaan, jota en pysty näkemään, mutta joka, ja siitä olen varma, antoi tämän kirjan. Pentele, että heillä on kovat ajat. He ovat epätoivoisia. He ovat rekrytoimassa samaan tapaan kuin me teimme sodan aikana, niin kuin tiedätte? Onko ruumis lämmin? Osaako hän puhua? Palkatkaa hänet. Eikö niin? Tuonvertaisesti voin kertoa teille psykometrisestä testaamisesta. Ei se ihan aina noin mene, mutta melko usein kuitenkin: henkilöllä, joka on todella uskonnollinen fanaatikko, on hirmuisen korkea määrä uskonnollista motivaatiota, ja silti hän reputtaa surkeasti alkeellisessa huumoritestissämme.

Yleisö: Reputtaa missä?

Huumorissa. Sosiaalisen älykkyyden testissä. Eikö niin, Moss? Ei se mikään erinomainen testi ole, mutta Herra paratkoon, se on ainoa olemassa oleva. Kas, hän kun ottaa Jumalan vakavasti, ja se on hienoa se, mutta sitten hän ottaa itsensäkin vakavasti, ja se on kauheaa. Ja voin nytkin nähdä hänet – käännetäänpä kelloa vuosia taaksepäin. No niin, sen mukaan olemme nyt vuodessa 1459. Nyt päästiin asiaan.

Näen itseni seisomassa ja polttopuut on pinottu säärinen ympärille, ja tämä mulkvist ohuthuulinen suunsa hymyssä sanoo: “Sadler, sielusi parhaaksi”, kun hän syyttää taulan, tiedättehän. Enkä minä halua olla marttyyri. Haluan vain olla, mutta ne eivät jätä minua rauhaan.

Nämä jutut, mielestäni, osoittavat, miten ratkaistaan tämä ihmisen paradoksi.

Esimerkki . . . kokeilkaapa tätä joskus. Mene ulos jonakin iltana, kun taivas on kutakuinkin kirkas. Kun voit nähdä . . . no, mieleeni tulee aina yksi mainio piirroskuva vanhassa Life-aikakauslehdessä. Siinä on sivukuja New Yorkin lower east sidellä. Ja tämä oli kauan ennen kuin sinne alettiin rakentaa nykyaikaisia asuintaloja. Ja kujalla seisoo kaksi pikkuipanaa, ja joka puolella riippuu pyykkiä kuivumassa. Ja he katselevat ylös yötaivaalle. Ja pikkupoika pitää kädessä pikkutyttöä ja sanoo tälle: “Hei, sisko, katso tähtiä, ne ovat paksuja kuin luteet.”

Yleisö: Naurua

Eli siis menkää ulos jonakin iltana, kun tähdet ovat paksuja kuin luteet, ja ajatelkaa, miten suuria ne ovat. Ajatelkaa välimatkojen valovuosia. Ajatelkaa, että jokainen noista pienistä pisteistä – planeettoja lukuun ottamatta – on tähti. Ja useimmat niistä ovat suurempia kuin Aurinkomme. Ajatelkaa niitä huimia välimatkoja, joita tarkastelette. Ajatelkaa, montako planeettaa siellä on. Ja kuinka paljon niillä on ihmisiä, joilla jokaisella on egonsa, jokaisella on paradokseja ratkottavanaan, jokaisella on Ajatuksensuuntaaja, persoonallisuus ja Totuu-

den Henki ja kaikki tuo kimaltava varustus. Ajatelkaa, miten vähäistä osaa maailmankaikkeudesta katselette. Ajatelkaa sitä, kuinka paljon enemmän maailmankaikkeutta on siellä, minne emme voi nähdä. Näin juuri. Se jatkuu ja jatkuu ja jatkumistaan jatkuu. Ajatelkaa, että täältä Uversaan on matkaa puoli miljoonaa valovuotta, mikä tarkoittaa, että Uversasta täytyy olla toiset puoli miljoonaa Havonan ulkoreunoille.

Ajatelkaa kaikkea, mitä voitte ajatella. Kertokaa se kahdella. Kertokaa se kolmella. Korotakaa se neljenteen potenssiin. Pysähtykää sitten ja ajatelkaa koko tätä valtaisaa kuvaa, jonka yritätte luoda mielessänne ja sitä, että se ei ole kuin korkeintaan nuppineulan pään verran Infiniittisen Jumalan revelaatiosta. Ja kun näin ajattelette, alatte kutistua.

Tätä ei kestä kovin kauan. Mene nopeasti sisälle tai kutistut olemattomiin. Käyt pienemmäksi ja pienemmäksi ja yhä pienemmäksi. Ja aina vain vähäpätöisemmäksi. Pysyttekö perässä? Mene sisälle katon alle, jossa voi tuntea itsesi taas normaalikokoiseksi. Sillä minusta tuntuu, että voit hävitä kokonaan, jos jatkat tätä kehityskulkua liian kauan.

Tämä on hyväksi myös egolle. Tässä sitä ollaan, te-pastellaan ylväästi kurapallon päällä, pikku kääpiönä, joka piipittää pikkuruisella äänellään: ”Minä olen tärkeä, minä olen tärkeä, minä olen tärkeä.”

Ihmisen paradoksi on mielestäni mielenterveyden säilyttäminen. Ja mielenterveys määritellään tällä kohdin mielellisten järjestelmien säntillisyytenä. Toisin sanoen: jos sinulla on Ajatuksensuuntaaja, joka toimii kontrolloivana ytimenä elämän ylläpitovälineessäsi, siinä tapauksessa olet mieleltäsi jotakuinkin terve, sillä keskelläsi on vakaa atomi. Voit kieputtaa egoasi Suuntaajan ympärillä rataelektronin tavoin, mutta Suuntaajaa et voi panna kiertämään egosi ympärillä, joka on ihmisytimesi. Niiden massat eivät ole yhteismitallisia. Jos sellaista yrität . . . Kysymyksiä?

Yleisö: Anteeksi. Sanoit juuri, että olemme kaikki vähän hei-hei.

Joo, aivan varmasti

Yleisö: Olemmeko kaikki (*nauhassa käsittämätön kohta*). Onko tämä kirja samaa mieltä siitä, että olemme kaikki . . .

Ei, se on ihan oma ideani. Paavalin tavoin minäkin saarnaan joistakin asioista käskystä, toisista taas luvan perästä.

Yleisö: Naurua.

Ei saa panna kuonokoppaan härkää, joka nauttii ravinnoksen viljaa. Ei, kyllä minä olen sitä mieltä, että olemme kaikki vähän hulluja. Mielestäni emme todella . . . mielestäni Jeesus oli mieleltään täysin terve. En usko kenenkään toisen saavuttaneen sellaista mielenterveyden tasoa. Jeesus toisin sanoen näki asiat selvästi. Jeesus näki, missä arvot ovat. Hän oli mieleltään äärimmäisen terve. No, mielestäni me pääsemme suhteelliseen mielenterveyteen, mikä tarkoittaa, että olemme suhteellisen pöpejä, sillä jos olemme jotakin vähemmän kuin mieleltämme täysin terveitä, olemme osittain mieleltämme epäterveitä. Tosi mielenterveys tarkoittaa osaksi vähem-

pää rationalisoimista. Rationalisointi ei ole muuta kuin itselleen valehtelemista eli hyvin syiden löytämistä sille, miksi teemme pahaa. Eikö? Se on sisäistä lumityötä. Se tarkoittaa projisoimisen vähentämistä. Mikä tahtoo sanoa rehellisempää omien vikojensa kritisoimista ja vähemmän samojen vikojen kritisoimista, kun niitä löytyy muissa ihmisissä.

Yleisö: Miten voi olla itselleen täysin rehellinen?

Ei sellaista voi. Kysymyksessä on ihanne. Tarkoitin ihannetta, kun kuvaan tulee mukaan huumori. Juuri silloin kun luulet olevasi mieleltäsi täysin terve, ehkä nimesi eteen pitäisi kirjoittaa sana ”Pyhä”. Katsoisit peiliin ja saisit hyvät naurut. Samalla saisit jalkasi takaisin maan pinnalle. Tiedättehän, mitä tarkoitan? Huumori – rukoilun ja palvonnan ohella – on yksi mielen-terveyden väline. Minusta tuntuu, että tuossa edellä, sivulla 1221, otsikon ”Ihmisen paradoksi” yläpuolella on yksi mahtavan hyvä toteamus. Siinä sanotaan: *Tässä Isän tahdon valitsemisessa on kysymys kuolevaisen ihmisen toimien tapabtuavasta henki-Isän hengellisestä löytämisestä, olkoonkin että kokonainen aikakausi kuluu, ennen kuin luotu-poika aktuaalisesti seisoo Paratiisissa olevan Isän tosiasiallisten kasvojen edessä. Tässä valinnassa ei niinkään ole kysymys luodun olennon tahdon kieltämisestä – ”Tapabtukoon sinun tabtosi, ei minun” – kuin luodun antamasta myönteisestä vakuutuksesta: ”Minun tabtoni on, että sinun tabtosi tapabtuu.” [111:5.6]*

Mielestäni suuri osa tästä luodun paradoksista, tästä ihmisen paradoksista, on ratkaistavissa, jos on kokolaila varma Jumalasta. Jos olet varma Jumalasta ja varma hänen rakkaudestaan ja jos sinulla on riittävästi kypsyyttä ollaksesi esittämästä hänelle vaatimuksia, vaan vain luottamaan häneen, niin uskoakseni lapsi-Isä-suh- teessa on verrattomin parannuskeino tähän ihmisen paradoksiin. Tiedät olevasi luotu. Kuulut eri olento- luokkaan. Et ole hänen vertaisensa, sinut on vain osit- tain tehty hänen kuvakseen. Ja tällä tavalla pidät asiat niiden oikeissa mittasuhteissa. (*Naubassa katkos.*)

Nisäkkäällä ja Ajatuksensuuntaajalla ei ole mitään yhteistä. Ja ihminen sijaitsee keskivaiheilla, sillä ihmiso- lemus on kosketuksissa nisäkkään olemukseen ja on epäsuorasti kosketuksissa hänen sisimmässään ole- vaan Henkeen.

Mutta taas, niin ovat nisäkkäätkin. Joten meillä on hengellinen potentiaali. En tiedä. Minusta tuntuu, että ihmisillä on taipumusta mennä jompaankumpaan suun- taan. He joko tavallaan luopuvat hengellisestä puolesta ja vain nauttivat siitä, että ovat nisäkkäitä – ja pelkään pahoin, että valtaosa ihmisistä reagoi yksinkertaisesti vain nisäkkään yksinkertaiseen elämänviettiin. Tai sitten heistä tulee todellisia leventelijöitä toisella suunnalla, vähän niin kuin . . . kuka se olikaan, joka perusti meto- distikirkon? Oliko se Wesley?

Yleisö: Wesley . . .

Wesleyhän se. Ne yrittävät olla pyhimyksiä jo tässä elämässä. Ja uskoakseni pyhimyksellisyyden yrittäminen tässä elämässä vääntää sinut käyräksi kuin croissant. Tarkoitin, että mielestäni vääntynyt jonkinlaiseksi hir- viöksi. Sillä yrität olla sammakko mutta et ole sammak- ko. Olet nuijapää.

Ja olen hieman tyhmä, mutta en aivan ymmärrä,

mistä tämä kaikki melu ja häly tulee, joka koskee tätä. Sillä olen mielissäni siitä, että olen nisäkäs. Olen toi- veikas sen suhteen, että minusta tulee finaliitti. Ja tiedän olevani välimaastossa. Ja kumpikin pää hyppyyttää mi- nua tässä välimaastossa. Ja minä nauran sille. Ja en vain voi ottaa tätä liian vakavasti. Henkilökohtaisesti en näe tätä ongelmaa elämässäni. Ehkä olen sokea. Tiedän ole- vani nisäkäs. Vertaileva anatomia on vakuuttanut minut tästä seikasta. Tein kerran tästä dissektion. Ja tunnen sukulaisuutta Jumalan kanssa. Ja paradoksi on minusta jumalallisen humoristinen. Se on hauska. Se ei ole traag- inen. Se on vain helkkarin hauskaa. Voi hykerrellä tä- män paradoksin vieressä.

Yleisö: se on myös lumoava.

Niin on.

Yleisö: No joo, minusta se on kiihottava.

Tarkoitin, että tässä on niin paljon . . . Näen tämän itsessäni ja näen sen muissa ihmisissä – ihmisyydessä on niin paljon sellaista, mikä on suurta ja suurenmoista ja jaloa. Ja perin paljon sellaista, mikä on pelkkää saakelin- moista hölmöyttä.

Mielestäni jotkut ihmiset asettavat normeja, jotka ovat yksinkertaisesti sanottuna epärealistisia. Ja he . . . minusta tuntuu, että ihmiset sekoittavat tapasäännöt ja moraalin.

Yleisö: Oi, oi, niin juuri.

Historian opiskelijassa – jopa vain satunnaisessa his- torian opiskelijassa – kehittyy pakosta tietynlainen hie- notunteisuus tapasääntöjä kohtaan eli sen minkä tahansa heimon tapoja kohtaan, johon hän sattuu kuulumaan. Satun kuulumaan keskiläjnen amerikkalaisheimoon. Ja meillä on tapasääntömme. Eri aikakausilla ja eri seuduil- la on erilaiset käyttäytymisnormit. Ja näin syillisyyden tunnot heräävät – psykologisesti – sanottujen tapasään- töjen rikkomuksista. Eikä tämä välttämättä tarkoita syn- tiin liittyvää syillisyyttä, jonka luvut yksiselitteisesti mää- rittelevät tietoiseksi epälojalisuudeksi Jumaluutta koh- taan. Tunnet silti epämuikavuutta, jos sodit oman aikasi ja seutusi tapasääntöjä vastaan. Mikäli uskot kyseisiin tapasääntöihin.

Minua eivät niinkään huoleta ”lihan himot” – ja sana ”himo” tarkoitti kääntämisen aikoihin jotakin muuta kuin nykyään; se tarkoitti halua ja kaipausta.

Minusta vain tuntuu, että ihmiset asettavat normeja, jotka ovat epärealistisia. Ja sitten he epäonnistuvat. Heil- lä on ihanne, ja he olettavat, että se on idea. Niin ei ole.

Idea on perusteltu toimintasuunnitelma. Idean voi panna toimeen. Ja ihanne taas on jotakin muuta. Sen voi panna toimeen, vasta kun se on käännetty ja ylennetty idean tasolle. Ennen sitä se on pelkästään unelma toi- mintasuunnitelmasta. Se on jotakin, joka voi kannustaa käyttäytymistä, mutta se ei voi käyttäytymistä ohjata.

Ja minusta tuntuu, että jos nostamme ihanteemme ideatasolle, silloin ne ovat pantavissa toimeen. Et voi – täsmällisesti sanottuna – panna ihannetta toimeen. Sitä voi yrittää, mutta siinä epäonnistuu. Ja tämä on asia, jonka kohdalla sanomme hui, me putoamme alas. Mea culpa, mea culpa [Lat. Minun syytani]. Tuokaa säkki ja tuhkaa. Minusta tämä ei ole realistista elämää. Minusta

tuntuu, että tässä on mahdollisuus kehittää sinisestä kirjasta uskonto ja sellainen uskonto, jollaista tämä maailma ei ole koskaan vielä nähnytään. Uskonto, joka on täynnä hyvää huumoria. Uskonto, joka on täynnä olemassaolon iloa. Uskonto, joka täysin vapaa teologis- tai hengellisuontoisista peloista. Uskonto, johon ihmiset pukeutuvat rennosti, jos kohta vakavissaan. Uskonto, joka on laupias suvaitsevudessaan, valjastetussa voimassaan. Uskonnon, joka ei välitä mitään viikonpäivistä. Uskonto, joka täyttää koko ihmiselämän, kaksikymmentäneljä tuntia vuorokaudessa. Uskonto, johon suhtaudutaan tuttavallisella ja ystävällisellä tavalla. Uskonto, joka on osa ihmisolentoa. Uskonto, jota ei käy erottaminen filosofiasta, etiikasta, moraalista, taloudesta, poliittisesta ajattelusta eikä mistään muustakaan. Uskonto, joka suodattuu ihmispersoonallisuuden kaikkien tasojen läpi, kunnes sitä ei enää voi erottaa kyseisen ihmisen koko sosiaalisesta ominaisuudesta.

Tällainen on minuun vetoava uskonto. Eikä tällaista uskontoa suurestikaan löydy ihmiskunnan historiasta.

Muistanette luvun ”Erään naapuriplaneetan hallinto”? Niillä ei siellä ole minkäänlaisia kirkkoja. Siinä meillä maailma, joka on kehittynyt pitemmälle kuin me, ainakin sosiaalisesti, taloudellisesti ja poliittisesti. Kyseiseen yhteiskuntaan ei ole vielä ilmestynyt mitään kirkkolaitosta. Tuo kiehtoo minua. Tuo kiehtoo minua. Mitä mieltä olette tällaisesta uskonnon ideasta?

Kyseessä on uskonto, joka tuntuu hyvänahkaiselta. Kysymyksessä on uskonto, jota ei ihan heti huomaa. Eihän? Sitä hengittää kuin hengittäisi ilmaa. Sitä juo kuin joisi vettä. Se kuuluu normaalina osana elämään. Se on todellista. Se ei ole jotakin erillistä, lokeroitunutta tai sivuun pantua. Se on jotakin, jota sinun . . . se on niin paljossa osa elämäsi, että olet sen suhteen huoleton. Se on tuttu juttu. Olet sen suhteen huoleton samoin kuin olet huoleton vaatteista, jotka ovat mukautuneet olemukseesi – vanha puku tai housut. Se on ystävällinen, tuttu, lämmin juttu. Se ei ole mitään, joka aihe-

uttaisi häpeää tai sankaruutta. Se on jotakin, mitä yksinkertaisesti vain olet.

Tässä muuan ajatus uskonnosta. Voiko uskontoa olla ilman papistoa?

Yleisö: Voi.

Minusta tuntuu, että olen epäpiispallisin henkilö, joka on koskaan tullut liitettyksi mihinkään uskonnolliseen liikkeeseen. Olen ehdottomasti maallikko. Ja mikä hyvänsä ajatus, joka on jotakin muuta, on minusta etova. Voiko meillä olla tällainen juttu ilman pappeja ja sielunhoitajia? Jeesus lähti liikkeelle kalastajajengin kanssa.

Yleisö: Hän oli maallikko.

Hän oli maallikko

Yleisö: Kirvesmies.

Eikä apostolien joukossa ollut yhtäkään, joka olisi valmistunut teologisesta seminaarista. Onko mahdollista, että tämä olisi totta myös sinisen kirjan kohdalla. Tai, jos meillä pitää olla jotakin, voisimmeko olla edes yhtä viisaita kuin Israelin yhteisö, joka edellytti, että jokaisen rabbiinin tulee oppia jokin ammatti. Paavali oli ammatiltaan teltantekijä. Ainakin se pitää rabbiinin kosketuksissa todellisuuteen, eikö niin? Ne muutamat tapamani sielunhoitajat, jotka ovat olleet minusta miellyttäviä . . . joo yli puolella heistä on tämä ominaisuus. He tulivat mukaan sielunhoitoon elämänsä kypsässä vaiheessa, sen jälkeen kun olivat toimineet menestyksellisesti liikemaailmassa. Näissä kavereissa oli jotakin perin todellista. Tapasin yhden episkopaalipapin Ohion Hudsonissa, ja hän oli ollut helkkarin hyvä vakuutusasiamies ja liittynyt 40-vuotiaana sielunhoitajaporukkaan. Tapasin hänet 50-vuotiaana. Pahus vie, että osasi puhua totista totta!

Suomentanut Seppo Kanerva

Kauneus ja Jumala kirjasta *Totuus, kauneus ja hyvyys* Urantia-kirjassa

Universaalinen kauneus on sitä, että tunnistaa Paratiisin Saaren heijastumisen aineellisessa luomistuloksessa. [56:10.17]

RICK WARREN
Yhdysvallat

Ja sinä olet kauneuden heijastuma täällä Urantialla. Ainakin sisin olemukseesi, sinussa oleva Jumalan osanen on. Voiko niin suurenmoinen ja loistava universaalinen persoona kuin Paratiisin-Isä, joka on lahjoittanut tämän osasen itsestään, ylipäättään olla vähempää kuin kaunis, tosi ja hyvä? Nämä hengellisesti ilmenevät jumalalliset ominaisuudet heijastavat sisimmässäsi asuvaa Paratiisin-kumppaniasi, joka vaalii ja herättää sinussa kauneutta.

*Tämä sisälläsi asuva ikuinen kipinä on luontaisella, suurenmoisella ja absoluuttisella tavalla kaunis. Sisimmässäsi oleva jumalallisuuden osanen heijastaa täydellisesti kaiken kauneuden lähdeä. Jumala on abso-

luuttisessa mielessä kauneus ja kaunis. Samalla tavalla on Isän hengen johdattamissa lapsissa Urantialla vetovoimaa, olipa heidän fyysinen ulkomuotonsa minkäläinen tahansa.

Jumalalle, Isälle, se, mikä sinussa on kauneinta, on hengelliset arvosu, jotka ilmenevät veljeytenä. Universaalisen perheen piirissä hengellistä arvoa omaavat hedelmät kasvavat, silloin kun päätät tehdä muille Isän tahdon mukaisia hyvyksiä, etsit yhä suurempia totuuksia ja luot uutta kauneutta spontaanisti olemalla yksinkertaisesti uskollinen persoonallisuuteksi lahjalle ja Jumalalle, joka sen sinulle antoi.

Sitten kun matkalla Salvingtoniin ja lopulta Para-

tiisiin, olet tottunut hengelliseen elämään, heijastat Isälle tavan takaa kauneutta monin erilaisin tavoin. Mutta miten käytät parhaalla tavalla, sitten kun olet tehnyt valinnan Paratiisiin tielle lähtemisestä, ilmaisen jumalallisen lahjasi ilmaistaksesi tuntemaasi sisäistä kauneutta – täällä Urantialla?

Minkä tahansa ilmaisutavan valitsetkin kauneuden luomiseen (ja niitä on rajaton määrä), luomuksesi tulevat olemaan kasvavien kykyjesi ainutlaatuisia tuotteita ja ne vastaavat yhä täydellisemmin kykyäsi kauneuden hengelliseen ymmärtämiseen. Kauneus on eräs Jumalan olemuksen ja olemassaolon aspekteista. Aidon kauneuden tunteminen on sitä, että tuntee todellisen Jumalan. Kauneuden luominen on sitä, että pyrkii jumalankaltaisuuteen.

Kaikkein todellisinta kauneutta on kauneuden ilmaiseminen henkitasolla. Ja koko henkitodellisuus vetoaa luonnostaan luotuihin, joilla on hengellinen ydin, mielessä asustava Jumalan osanen. Tähän sisimmässä olevaan kauneuden, hyvyyden ja totuuden olemassaoloon virittäytyminen on todellisuuden henkitason avain ja ainoa tie ikuiseen elämään.

Kaltaisillesi Paratiisiin matkaaville pyhiinvaeltajille, jotka aloittavat matkansa rumentavista tahoista kärsivässä fyysisessä maailmassa, ikuisuudessa tapahtuva kauneuden täydellisyys kaikkine henkiaspekteinne on äärimmäinen saavutus. Keskusuniversumis- sa ei rumuutta kuitenkaan ole:

Isä nauttii siitä, että Havona vastaa jumalallista kauneutta. Jumalalliselle mielelle suo tyydytystä se, että hän voi tarjota ylivertaista harmoniaa edustavan täydellisen esikuvan kaikille evolutionaarisille universumeille. [14:6.7]

Itsesi ja keskusuniversumin välissä olevien miljardien vuosien kuluessa, jolloin saat koulutusta ja kokemuksia, jotkut kauneuden teot, joiden hyväksi ponnistelit, on varmaankin luotu ryhmätyönä. Tulevan elämänurasi aikana biljoonat veljesi ja sisaresi saattavat väliaikaisesti kokoontua työskentelemään jonkin Isän kaukokatseisen, kosmiseen luovuuteen (kuten kehittyvään Korkeimpaan Olentoon) liittyvän hankkeen parissa.

Sinun henkilökohtainen panoksesi, valistunut toimintasi ja viisaat ponnistuksesi ovat tarpeen kosmisen seikkailumatkasi joka vaiheessa. Kosmos on Jumalan loistava hanke. Se on Jumala Isän, kauneuden Ensimmäisen Lähteen, vieläpä sen sisimmässäsi olevan, kaikenkattavan kauneuden julkituova panoraama. Sisimpäsi asujaimen lisäksi eräs mahtavimmista seikoista on se, että Isä suo sinulle osan tässä jumalallisessa hankkeessa, tässä hänen hyvien päämääriensä iankaikkisessa toteuttamisessa.

Eikö olekin ihana asia, että Jumala toivoo läheistä luovaa kumppanuutta kanssasi? Ilmeisesti jokaisen ihmisen tehtävä on palvella, vieläpä toimia Jumalan kauneuden kanssaluojana ja lakkaamatta auttaa Isän perhettä kaikessa moninaisuudessaan levittäytymään lukemattomille rannoille. Olet ajan mittaan yhä parempana esimerkkinä Isän hyvästä armosta, myötätunnosta ja hengellisestä tuoksusta. Sinusta tulee tosiasiallisesti hänen kauneuden lähettiläänsä! Olet mukana ja sinua

tarvitaan koko matkan ajan kotiin, Paratiisiin. Sen jälkeen jatkat universaalisen perheen palvelemista joka puolella jumalallisen kauniiden mallien, aktuaalien ja potentiaalien ikuista kehää.

Jumalan asuinsija on keskeinen ja ikuinen, loistava ja ihanteellinen. Hänen kotinsa on kaikkien universumien pääkaupunkimaailmojen kauneudentäyteinen malli; ja hänen välittömänä asuinpaikkanaan oleva keskusuniversumi on malli kaikille universumeille, kun ajatellaan niiden ihanteita, organisatiota ja lopullista määränpäättää. [11:9.6]

Mitä universumien universumille saattaakin tapahtua ikuisuudessa, voit kuitenkin olla varma, että kaikki alkuperäinen kauneus noudattaa Isän käsittämättömän majesteettisen Minän ja Paratiisin-asuinsijan mallia. Siihen mennessä kun saavutat Paratiisin, persoonallisuutesi on löytänyt uuden, erityisen tien, joka on täynnä uusia kauneuden ilmennyksiä, jota kestävä totuus vahvistaa ja jota aina ohjaa Jumalan täydellinen hyvyys.

Kaikilla vilpittömällä kauneuden ilmauksilla on jumalallinen alkuperä ja ikuiset seuraamukset. Niistä tulee osa Korkeinta Olentoa, kokevaa Jumalaa, joka tulee saattamaan yhteen kaiken sellaisen hengellistä arvoa omaavan, joka on kertynyt ajassa/avaruudessa yhteen suureen persoonaan samaan aikaan kun seitsemän superuniversumia asettuvat valoon ja elämään. Superuniversumien kaikki luodut kopioivat sen avulla kauneuden mallit, jotka on laadittu Paratiisin ja Havonan luomusten mukaan.

Paratiisi/Havona ovat alkulähde ja näyteikkuna kaikille niille uskomattoman kosmisen kauneuden malleille, jotka koristavat superuniversumeja. Kauneus ulottuu Havonan miljardin korkeakoulumaailman kautta superuniversumimme tasolle – Korkeimman toimialueelle – aikaan ja avaruuteen asti.

Jonakin päivänä ja jossakin määrin sinun kättesi kautta kauneus tulee täyttämään kaikki asutut maailmat 375 miljoonassa galaksissa, jotka nyt ovat muodostumassa ulkoavaruuden tasoilla – ajan ja avaruuden tuolla puolen. Korkeimman tuolla puolen sijaitsee kauneus, joka on äärimmäistä, jopa absoluuttista! Onko olemassa sanoja, joilla uskaltaisi yrittää kuvailla äärimmäistä tai absoluuttista kauneutta? Ei vielä, mutta on valaisevaa tietää vähänkin mittaluokista suurimpien – ikuisuuden ja infiniittisyyden – kauneuden puitteista ja laajuudesta.

Korkein Olento personoituu ennen Perimmäisen ja Absoluutin persoonallista esiintuloa, mutta kuitenkin meidän kannaltamme kaukaisessa tulevaisuudessa. Korkein Olento on Luojan ja syntymässä olevan luotujen aikakauden loistava mestariteos. Se on täynnä kauneuteen liittyvää merkitystä, koska sinä avustat ja jokainen ajan ja avaruuden jumalatietoinen luotu avustaa Isää tämän evolutionaarisen kokemuksen Jumalan luomistyössä. Korkeimman esiintulo on osa Jumalan transsendenttisen kauniin ja ikuisen tarkoituksen toteutusta.

Pohjimmiltasi olet hyvin persoonallista, elävää kauneutta omaava olento ja tulet lopulta iästymään Korkeimmuudessa. Mutta olet enemmän – olet myös Jumalan lapsi, joka kehittyi Korkeimmuudesta Perim-

mäisyyteen, jopa Absoluuttisuuteen. Olet osa ikuisuuden suunnitelmia, käsittämättömän suurta kosmista ja olosuhteiltaan uskomattoman valtavaa, jumalallisen kaunista julkituontia.

Jos ei oteta huomioon kosmista aikaskaalaa, niin kaikella aidolla nykyhetkessä aikaansaamallasi kauneudella on todellista, kestävää arvoa – ikuista arvoa, joka kertyy korkeimmuuteen ja sen tuolle puolen. Kauneuden laatu ja kosminen merkitys riippuvat sen sisältämästä jumalallisuudesta. Sisällön jumalallisuus riippuu kyvykkyydestäsi hengelliseen ymmärrykseen ja toimintaan.

Tuottamasi kauneuden määrä ja laatu ovat suoraan verrannollisia ymmärrykseesi ja kokemukseesi jumalallisesta kauneudesta ja sen vertaisista, Jumaluudesta lähtöisin olevista – hyvydestä ja totuudesta. Mitä enemmän tunnet ja luot kauneutta, sitä enemmän havaitset sitä, osoitat taipumusta siihen ja yhdennyt siihen. Mutta jotta persoonallisuuden luonne ja sopusuhaisuus pysyisi tasapainossa todellisuuden aina uusista ja sekavista tasoista huolimatta, totuuden ja hyvyyden on yhdistyttävä kauneuteen, ja oikeissa mittasuhteissa.

Korkeimman kauneuden havaitseminen on todellisuuden löytämistä ja yhdistämistä... [2:7.7]

Isän valtameri on täynnä kokemuksia, jotka voivat olla ihania, ja ne kutsuvat sinua kuljeskelemaan sen monille rannoille, polskimaan sen kevyessä aallokossa, vieläpä tutkimaan sen syvyyksiä – mutta vain silloin kun olet halukas tekemään sen vapaaehtoisesti ja olet valmistautunut siihen kunnollisesti. Tätä edistyvää ja luovaa universumin kokemuksellisen potentiaalin tutkimusta tehdään aina isällisen rakkauden ja kosmisen ilon ihanassa hengessä, ei koskaan väkivalloin tai pakkotamalla.

Tässä kosmoksen kolkassa kauneuden Mestari on Jeesus. Hänen verraton esityksensä elävästä kauneudesta loi yhden ainoan ihmiselämän aikana sille sen nebadonilaisen standardin Urantialla 2 100 vuotta sitten:

...Jeesuksen elämässä näette ihmisen parhaimmillaan. Näin ihmisestä tulee peräti kauniilla tavalla todellinen, siksi että Jeesuksella oli elämässään niin paljon Jumalasta. [16:9.6]

Jos elämästä puuttuu Jumalan kauneus, se on kuru-tonta, ja siitä puuttuu henkilökohtaiseen tyydytykseen liittyvä perusehto. On luonnollista ja väistämätöntä, että eläessäsi hengellistä elämää janoat ja luot kauneutta. Näin on sen tähden, että Isän esteettinen herkkä-tunteisuus on rakennettu sisimpääsi – ja se on kaikkea sitä, mitä tarkoittaa olla Suuntajan asuinsija, olla hienovarainen, yksilöllinen, henkilökohtainen tajuisen tietoisuuden esiintymä – jolla on tahdollisen olennon arvo-asema, mihin kuuluu kykykauneuden havaitsemiseen, sen valitsemiseen, vuorovaikutteisuus sen kanssa ja jopa toimiminen kauneuden kanssaluojana. Tähän mennessä luomasi kauneus oli mahdollista siksi, että ennalta oleva kauneus asettui elämään sinussa Paratiisiin vievänä luotsinasi, Salaperäisenä Opastajanasi. Kauneudesta tulee osa sieluasi tämän sisimmässäsi olevan Jumalan opastuksella kauneus muodostuu osaksi sinun sieluasi -- kaikki jumalalliset arvot tekevät samoin. Arvot ovat sielun reaalin substanssi. Mutta

mikä on Isän, kaikkien sielujen, kaiken kauneuden ja henkiarvojen lähteen, mielestä kaunista?

...Korkein kauneus, finiittisen taiteen korkein saavutus, on draama, jossa on kysymys Luojan ja luodun muodostamien kosmisten ääripisteiden välisen valtavan kuilun umpeenkuromisesta. [56:10.3]

Jos puhe on voimakkaasta kontrastista, niin uskonnollisen maalaustaiteen alueella ei liene mitään tunteutumpaa kuin Michelangelon fresco Sikstuksen kappelin katossa Roomassa. Se kuvaa alasti makaavaa Aatamia, joka vaikuttaa jossain määrin välinpitämättömältä. Mutta näyttää siltä, että hänen uteliaisuutensa on herännyt, ja hänen katseensa on kohdistunut Isään. Hän jopa ojentaa velton sormensa Isän suuntaan tämän kaikkietävän, kaikkia rakastavan Jumalan selvästi kurottautuessa välittömästi reagoimaan tuohon kummalliseen mieheen tarjoten ystävyyden kättä, poikauttakin.

...Ihminen, joka löytää Jumalan, ja Jumala, joka löytää ihmisen, – luotu muuttumassa täydelliseksi, niin kuin Luoja on täydellinen – siinä on ylittämätöntä kauneutta edustava verrattomista verrattomin saavutus, kosmisen taiteen lakipiste. [56:10.3]

Ihminen ja Jumala on maalattu samaan kuvaan, jotta korostuisi se suunnaton ero, joka liittyy heidän vapaasta tahdosta riippuvaan tietoisuuteensa. Se kuvaa valtavaa kuilua Jumalan täydellisen, infiniittisen, iankaikkisen tietoisuuden ja ihmisen epätäydellisen, ajallisuuden sidotun, avaruuteen rajoittuvan tietoisuuden välillä. Eikö siinä, että Isä on täydellisesti ja tarkoituksellisesti tietoinen sinusta henkilökohtaisesti, koko ajan, vieläpä kaipaa ystävyyttäsi, olekin paljon enemmän hyvyttä ja totuutta kuin pelkässä sanassa kaunis?!

Siellä missä Isä hallitsee, kauneus ilmenee muodon, järjen ja hengen harmoniana. Aineellinen, mielellinen ja hengellinen kauneus koristavat ja rikastavat kasvavassa määrin tietäsi Urantialta Paratiisiin, kunnes jokin absoluuttisen kauneuden muodoista tulee ikuisuudessa saavutetuksi. Se on kauneuden määränpää, lopullinen ilmaus, mitä persoonallisiin luotuihin tulee. Kauneus ulottuu yli aikakausien ja tuo kaikissa vaiheissa merkitystä ja arvoa kaikkeen.

Sisimmässäsi oleva Jumala silloittaa inhimillisyyden/jumalallisuuden kuilun täydellisellä alentumisella ja jumalallisella joustavuudella. Sinun ja sen seikan välissä, että kohtaat Isän Paratiisissa, on vain kosmista tietoa täynnä olevan gallerian hankkiminen niiden lukemattomien vuosien aikana, jolloin ilmennät Jumalan kauneutta, jaat jumalallista hyvyttä, opiskelet ja opetat totuutta – aivan täydellisyyteen asti.

Taivaallisen kauneuden ilmaiseminen riippuu siitä, kuinka erinäiset vastakohtaisuudet sovitetaan yhteen vetoavalla tavalla. Puhtaassa paletissa ei ole vetovoimaa, eikä kuutiomainen marmorilohkare viehätä silmää. Eikä ääneton piano pysty saamaan liikkeelle kauniisiin tunteisiin ja reaktioihin liittyviä hämmästyttäviä vivahteita.

Voimallinen Sanansaattaja julistaa:

...Kauneus, taide, on enimmästään vastakohtien yhdistämis-

tä. *Vaihtelevuus on kauneuden käsitteelle olennaista.* [56:10.3]

Isien silmissä kauneinta on nähdä heidän kallisarvoisten lastensa rakastavina sisaruksina puuhailevan ja leikkivän yhdessä. Isä kehittää ja vaalii jumalallisia arvoja omien tyttäriensä ja poikiensa kaunistukseksi, arvoja, jotka liittyvät veljeyteen, totuuteen, lojaalisuuteen, hyvytyteen, rakkauteen, luonteeseen ja palvelemiselle omistautumiseen. Ollessasi vuorovaikutuksessa näiden sisaruksien kanssa teet suunnattoman määrän, ja äärimmäisen vastakkaisia, korkeinta kauneutta ja alhaisinta rumuutta edustavia, valintoja. Ajan oloon voit tämän prosessin myötä valita yhä korkeampia – kauniimpia – arvoja ja edetä avaruudessa kohti Jumalan asuinsijaa.

Kauniit arvot yhtyvät sieluusi suurenmoisessa näytelmässä, joka on täynnä uskomattoman monenlaisia kokemuksia ja henkilökohtaisia vuorovaikutteisia toimia, jotka paljastuvat matkallasi Paratiisiin. Halu ilmaista tätä moninaisuutta ilmaantuu luonnollisella tavalla, sitä mukaa kun kasvaa sielun kyky käsittää jumalallisen kauneuden ja rakkauden kanssaluomisen rajatonta potentiaalia.

Mitä lopulliseen kohtaloosi ikuisuudessa tulee, Jumala kykenee tunnistamaan ja panemaan liikkeeseen potentiaalisi luoda rakkautta ja kauneutta. Isä tosiaankin tietää täydellisesti sinun potentiaalisi, samoin kuin luontaisen kauneutesi. Jumalallamme on suuri suunnitelma, joka on kauneutensa, tasapuolisuutensa ja arvonsa suhteen yksinkertaisesti sanoinkuvaamaton. Mutta siitä lukeminen ei pysty korvaamaan kauneuden kokemista, luomista ja säilyttämistä.

...Sanat, jotka kuvailevat jotakin kaunista, eivät voi sävähdyttää niin kuin sävähdyttää sen näkeminen... [195:9.8]

Vaikka olet syntyperäinen urantialainen, näkee Isä sinussa kauneutta uutena universumilapsena, hänen lapsenaan. Jumalan rakkaus on aina kaunista ja aina isällistä. Isän katsottua erikoisen valtavaa universaalista perhettään, joka on siroteltu Paratiisia ympäröiville suureneville samankeskisille kehille, hänen jumalallisen katseensa on varmaankin täytynyt olla tyytyväinen sen kosmiseen kauneuteen. Jumalan ei kuitenkaan ollut pakko perustaa, ylläpitää ja laajentaa kaunista ja täydellistä universaalista perhettään. Hän rakastaa sitä, ja sinuakin hän rakastaa!

...Sen ikivanhan käsityksen, jonka mukaan Jumala on majesteettisen moraalisuuden hallitsema Jumaluus, Jeesus nosti sille hellän koskettavalle vanhemman ja lapsen välisen suhteen intiimin perhemoraalin tasolle, jota bellemppää ja kauniimpaa kuolevaisen kokemuksessa ei ole. [2:6.2]

Ilmeisesti Isä haluaa sinun rakastavan häntä ja muuta perhettä joka päivä yhä täydellisemmin, koska elävään rakkauteesi ja persoonallisuuteesi liittyvän vuorovaikutuksen seurauksena voivat olla nuo luonteen kauneimmat ominaisuudet – hengelliset arvot. Isä iloitsee juuri veljeskunnan kauniiden arvojen ja korkeiden ihanteiden kehittämisestä ja tarkkailemisesta suuressa, universaaliossa, persoonallisuuksista koostuvassa perheessään. Todellinen taide suuntaa sielua siihen suuntaan. Kaunis taide, taide, joka tällaisen nimityksen ansaitsee, ilmentää aina jonkinlaista ikuista, hengellistä

arvoa.

Materialismi, ateismi, on näin ollen rumuuden maksimoimista, kauneuden finiittisen antiteesin, vastakobdan, huipentuma. Ylevin kauneus sisältyy siihen näköalaan, että ne muunnellat yhdistyvät, jotka ovat syntyneet aiemmin olemassa olleesta sopusointuisesta todellisuudesta. [56:10.4]

Edellä olevassa lainauksessa ”aiemmin olemassa ollut” viittaa Jumalan absoluuttisen täydellisen kauneuden alkuperäiseen ja primaariin todellisuuteen. Elleivät kehittyvän kosmisen perheen luominen, hallinta ja ylläpitäminen ilmeisesti tuottaisi Isälle jumalallista tyydytystä, ei se koskaan olisi ollut mahdollistakaan.

Ihmisetkin iloitsevat kauniita perheitä luodessaan ja nähdessään niiden kukoistavan Jumalan suotuisassa valossa. Mutta mistä syntyi tämä Olento, joka kykenee luomaan kauneutta, läheisyyttä ja valoa niin suunnattomassa mitassa ja joka luo täysimääräistä, ikuista ja infiniittistä elävää kauneutta?! ”Isä – kuinka voit olla niin kaunis? Ja vielä luoda kauneutta minussa, minun kauttani ja minun kanssani?!”

...Kauneus on taiteen, musiikin ja koko inhimillisen kokemuksen mielekkäiden rytmien kummi. [56:10.10]

Kauneudella on varmasti täällä Urantialla oma tehtävänsä, kun valon ja elämän aikakausi lopulta toteutuu. Kaunis musiikki toimii Jumalaa rakastavien yhteisenä kielenä ja kokoontumiskutsuna kaikkialla. Kun kaikenlaiset uskovat reagoivat siihen havaintoonsa, että heidän rakkaussuhteensa Jumalaan yhä syvenee, he luovat lakkaamatta jotakin hyvää, totta ja esteettisesti viehättävää, hyvästä musiikista ylimaallisen palvonnan taiteeseen.

Sisimmässä olevan Jumalan löytäminen vapauttaa energiaa, jonka on löydettävä ilmaisunsa. Ja jokainen todellista kauneutta edustava luomus vie Urantian kulttuuria aina askeleen lähemmäs tätä kauan odotettua, säteilevän kauneuden aikakautta, tätä hengellisen valon aikakautta, tätä jumalankaltaista elämää vilpittömästi ja päättäväisesti tavoittelevaa aikakautta.

Aito taiteen kauneus ilmentää aina jotakin ainutlaatuista, olipa se viehättävä esine, hyvä tarina tai jalo ihanne, jota ei koskaan aikaisemmin ole ilmaistu juuri tuolla tavalla. Oikea taide voi esiintyä lukemattomissa muodoissa; kauneuden luomiselle ei ole mitään rajoja, mutta aina se tarjoaa ainutkertaisen tavan ymmärtää jumalallista todellisuutta, uuden tavan yhdistyä siihen. Oikea kauneus tulee julki sinussa ja sinun kauttasi, jos kutsut sisimmässasi olevan asujaimen johtamaan sinut yhä korkeamman kauneuden maailmoihin.

Kauneuden olemassaolo merkitsee epäsuorasti sitä, että läsnä on arvostava mieli, aivan yhtä varmasti kuin edistyvän evoluution tosiasia osoittaa Korkeimman Mielen herruutta. Kauneus on sen fenomenaalisen eli ilmiönä havaittavan todellisuuden kaukaisuuksiin ulottuvan moninaistumisen sopusointuisen ajallis-avaruudellisen synteessin ähyllistä tiedostamista, joka kaikki juontaa juurensa ennalta olemassa olevasta ja ikuisesta ykseydestä. [56:10.11]

Kuinka mahtavan kaunis onkaan tämä ikuinen ykseys, joka pystyy suunnittelemaan, luomaan ja vaaliamaan niin upeita taiteen, kuvanveistotaiteen ja musiikin ilmauksia?! Jumala on Luoja-Isämme, joka ei aino-

astaan suunnittele kosmisen elämän suurta näyttämöä, vaan myös nuo lempeitä ja sankarirooleja esittävät näyttelijät kuin orkesterin soittimetkin. Isä vieläpä suunnitteli yleisölle silmät ja korvat, jotka kykenevät käsittämään jumalallisen kauneuden, totuuden ja hyvyyden kosmiset, harmoniset synkopoinnit. Odotatko jo innokkaana ikuisen elämänurasi seuraavan pysähdyspaikan, mansiomaailmojen taivaallisia nähtävyyksiä ja ääniä? Elämä nykyisen ja tuon hetken välissä voi olla suloinen laulu, vai mitä?

Rodan Aleksandrialainen arveli, että kauneutta ja hyvyttä voisi kartuttaa, otaksuttavasti myöhempää käyttöä varten. Hän ehdotti sinulle seuraavaa:

...Rakenna... itseäsi varten ja itsesi sisälle galleria, jossa sinulla on varalla kauneutta, hyvyttä ja taiteellista loistavuutta. [160:4.12]

Kauneudella on ainakin kolme ilmentymätasoa: fyysinen, älyllinen ja hengellinen. Fyysisellä tasolla tunnistat kauneuden näkö-, kuulo, haju- ja muiden aistien avulla. Älyllisyyden tasolla pystyt näkemään kauneuden ylevässä ajattelussa, kirjoituksessa ja puheessa. Hengellisellä tasolla kauneus toteutuu hengellisissä arvoissa, kuten rakkaudessa, uskollisuudessa, hyvydessä, viisaudessa, totuudessa ja jumalankaltaisuuden ihanteissa. Kaikki uskonnonharjoittajat, jotka ansaitsevat tulla sillä nimellä kutsutuiksi, tunnistavat kauneuden ja luovat kauneutta, toisinaan spontaanisti ”ohi kulkiessaan” ja toisinaan tarkoituksella. Se vaikuttaa onnellisuuteen, joka tasapainottaa älykkyyttä, ja se taas auttaa fyysisen ja hengellisen harmonisoinnissa.

Nyky aika kieltäytyy hyväksymästä uskontoa, joka on ristiriidassa tosiasioiden kanssa ja joka ei ole sopuisuudessa omien korkeimpien totuus-, kauneus- ja hyvyyskäsitteensä kanssa. [195:9.5]

Kuinka korkeita kauneuskäsityksesi ovat? Ainutlaatuiset kykysi, mielikuvituksesi ja luovuutesi kasvattavat ymmärrystäsi ja ilmaisukykyäsi kauneuteen, taiteeseen, rytmiin, moninaisuuteen, harmoniaan ja symmetriaan liittyvien syvempien tarkoitusten ja käyttötapojen suhteen. Mutta niiden käsitteellisten puitteiden ja taiteellisten kykyjen kehittäminen, jota kestävän kauneuden tuottaminen edellyttää, vaatii aikaa ja energiaa, joskin kauneuteen liittyvää kyvykkyyttä on jokaisella, ja jokainen kykenee vähintäänkin arvostamaan kauneutta.

Totuuden ja hyvyyden ohella oikea uskonto opettaa korkeita kauneuskäsityksiä. Suuren aineellisen, filosofisen tai hengellisen kauneuden luominen saattaa vaatia suurta taitoa, mutta tavallista arkista kauneutta voi luoda pikkulapsikin – yksinkertaisesti elämällä. Metsän tai laakson pelkkä olemassaolo tekee ne kauniiksi.

...Kauneus on uskonnollisimmillaan, kun se on mahdollisimman yksinkertaista ja luonnon kaltaista. [167:6.6]

Kauneudella on uskonnolliset aspektinsa ja assosiaationsa. Voi olla, että uskonto liioittelee koristellensa kauneutta, mutta luonto ei koskaan tee sitä. Luonnollisen ympäristön myötäsyttyinen kosminen vetovoima voi auttaa virittämään luodun Luojaansa kanssa. Jumala kannattaakin esitellä ihmisille paikassa, joka on luonnon maailmassa, puistossa tai yötaivaalla ihmeellisesti kimaltelevien jalokivien alla. Tämä pitää paikkansa erityisesti lasten suhteen, jotka lähes aina tuntevat vetoa ulkoilmaan – ”luonnon katedraaliin”.

Ihmiskäden liittyessä Isän käteen luonnonympäristöjen – kuten puutarhojen – luomiseksi yhdessä, puutarhassa vieraillevissa herää sellaisia tuntemuksia, jotka innostavat kauneutta etsivää sielua ja tyynnyttävät mielen keskittyneeseen rukoukseen, totuuden tajuamiseen ja palvontaan. Ja palvonta on potentiaalisesti kaikista inhimillisistä kokemuksista kaunein ja miellyttävin. Kauneus, silloinkin kun se on luotu maallisia tarkoituksia varten – kuten on golfkentänkin suhteen – voi toimia innoittajana kanssakäymiseen Jumalan kanssa. Jumalatietoisia olentoja ehdottomasti innostavat ja yhdistävät luonnollinen kauneus, kiitollisuudentunteet ja vilpittömän palvonta.

Filosofiaa te jossain määrin käsitätte ja jumalallisuutta te tajuatte palvonnassa, sosiaalisessa palvelussa ja henkilökohtaisessa hengellisessä kokemuksesta, mutta kauneudentavoittelun – kosmologian – te aivan liian usein rajoitatte ihmisen karkeiden taideharrastusten tutkimiseen. [56:10.3]

Karkeatekoinen taide on suurempien teosten äiti. Tietokoneen, internetin ja ihmiskunnan yhä laajenevien vapauksien myötä syntyy nopeasti lisää suurenmoisia taideteoksia joka puolella Urantiaa, varsinkin kun se on tämän uuden ilmoituksen vaikutuksen alaisena, joka esittää todella uuden näkemyksen kauneuden, taiteen ja kosmologian merkityksestä, tarkoituksesta ja arvosta. Totuus, kauneus ja hyvyys ovat urantialaisten uuden ja esiin nousevan elämänfilosofian ikuinen perustus, joka on yhtä vankka ja valaistunut kuin itse jumalallisuus.

Kauneus, rytmi ja harmonia liittyvät älyllisesti yhteen ja ovat hengellisesti sukua toisilleen. Totuus, fakta ja asioiden keskinäinen yhteys ovat älyllisessä mielessä erottamattomia, ja ne yhdistyvät filosofisiin kauneuden käsitteisiin. [44:7.2]

Aito kauneus heijastaa jumalallista kauneutta, Jumala on kaunis ja Jumala on Yksi. Valistunut filosofia on yrittänyt yhdistää kosmos Jumalaan. On jokapäiväinen armoa ja jumalallista rakkautta osoittava ihme, että sinä ja Jumala voitte päivittäisten kokemustesi pohjalta luoda yhdessä kestävän kauneuden filosofian, joka on toimiva ja elävä, ja että esitettävänäsi on mielekäs, ikuinen rooli tässä itsesi ja ympäristösi kosmisessa kaunistamisessa. Tietysti edellyttäen, että valitset Isän tarjoman lopullisen, loistavan vaihtoehdon, teet valinnan eloonjäämisestä ikuisuudessa. Se pitää sisällään sen, että valitset rakkauden- ja elämänfilosofian, joka kiteytyy tässä yksinkertaisessa, kolme sanaa käsittävässä, Isän olemuksen ja luonteen käsitteellistymässä – totuus, kauneus ja hyvyys.

Sinua tulisi rauhoittaa sen asian, että sinun ei tarvitse katsoa kauas havaitaksesi kauneutta, missä sitten oletkin ajassa ja avaruudessa. Oma mielesi on siinä mielessä kaunis, että se on luonnostaan luova, sen ajattelu on vapaata, sen mielikuvituksella ei ole rajoja, sen reaktiot ovat välittömiä ja se on kertakaikkisen joustava. Kauneinta kaikesta lienee todellakin sisäinen elämä. Siellä olet vapaa luomaan kauneutta ilman rajoja, yhteistyössä mielen Jumalan kanssa.

Mieli todistaa ihanan täydellisestä jumalallisesta huolenpidosta, koska se reagoi niin erinomaisella tavalla jokaiseen päähänpistosi. Koet kauneuden mielellisen suodatusprosessin avulla. Mielesi suodattimet

koostuvat joukosta standardeja sille, mikä on kaunista. Mutta saatat täydellä syyllä kysyä: ”Mistä kaunis ajattelu muodostuu? Entä jos kaikki ajatukseni olisivatkin kauniita? Mitä ajattelun kauneus on Jumalan mielestä?”

Kauneuden ilmaukset voivat viehättävän veistoksen tavoin pysyä paikallaan tai sinun, Jumalan lapsen, lailla elää. Elävä kauneus on loistava valo, johon hankkimasi hengellisen merkityksen ja jumalallisen arvon vivahteet heijastuvat. Kauneus on aina miellyttävää ja tuoksuvaa sellaisille persoonallisille ja tunteville olennoille, joilla on älyllistä/emotionaalista kykyä sen näkemiseen ja arvostamiseen. Kauneus tulee aina olemaan niiden ihmisten havaittavissa ja ilmaistavissa, jotka keskittyvät henkiseen rakkauteen, ja rakkaus on aina persoonallista.

Rakkaus ja kauneus, vaikka ne eivät ole sama asia, ovat iankaikkisesti toistensa seuralaisia. Sinut on tehty Jumalan kuvaksi, koska olet persoonallinen, yksilöllinen, henkienergiaa omaava olento, jota Isän runsas, hyvä, tosi ja kaunis ja oikea rakkaus pitää liikkeessä.

Kaikissa niissä, jotka ovat omistautuneet Jumalan luonteen ja olemuksen tuntemiselle, tämän hämmästyttävän tosiasian syvällisempi ymmärtäminen saa aikaan upean reaktion. Tällaisissa henkilökohtaisissa reaktioissa on häivähdys rakastettavuutta, kohdistuipa reaktio taide-esineeseen tai jonkun ihmisen sisäiseen kauneuteen. Kaltaisissasi persoonallisissa olennoissa sulokkuus voi muuttua rakastettavuudeksi – tuoksi vastustamattomaksi luonteenominaisuudeksi, joka on aina peräisin rakkauden kyllästävästä sielusta.

Totuus on koossapitävää, kauneus vetoavaa, hyvyys vakauttavaa. Ja kun nämä todelliseen olevaisuuteen kuuluvat arvot koordinoituvat persoonallisuudenkokemuksessa, tuloksena on sellaista ylevää rakkautta, jolle on ominaista viisaus ja jota luonnehtii lojaalisuus. [2:7.12]

[Ote Richard E. Warrenin kirjasta Totuus, kauneus ja hyvyys *Urantia-kirjassa*. © 2010]

Kääntänyt Jouni Nurmi

Hengellinen elämäntapa käytännössä

Poimintoja kirjasta *Hard After God*

Kun elämäsi on ihanaa, se ei johdu sattumasta, vaan elämisestä sen mukaan, mikä on oikein.

RICHARD ROSEN

Yhdysvallat

Eve ja minä olemme vuosien mittaan juutalaisten perinteidemme lisäksi olleet läheisesti tekemisissä kristinuskon kanssa. Joskin olemme kohdanneet monia vilpittömästi moraaliseen elämään pyrkiviä ihmisiä, harvat ymmärsivät ja päättäväisesti elivät hengellistä elämää – todellista elämää, jossa Jumala on henkilökohtainen ystävä, jonka kanssa olemme päivittäin yhteistyössä ja toimitamme Isämme asioita.

On helppoa suhtautua totuuteen älyllisesti. Äly on monella tapaa yliarvostettua. Sielusi tilan määrää sydän ja sen tuntema rakkaus Jumalaa (totuutta, hyvyttä ja kauneutta) kohtaan. On parempi, jos sinulla on niukasti älyä ja suuri sydän kuin terävä pää ja kitukasvuinen sielu.

On olemassa suuri tarve saattaa tasapainoon älyllinen esitys totuudesta ja sen toimeenpano, kaivaa totuus esiin muistista ja elää sen mukaan. Totuus tarvitsee kädet ja jalat. Oletko koskaan nähnyt kävelevää totuutta? Sen näkeminen on ihana kokemus. Se oli sitä Jeesuksen opetuslapsille, ja sen voi jokainen sukupolvi nähdä noissa valon ja rakkauden täyttämässä ihmisissä, jotka kulkevat ympäriinsä eläen Jeesuksen evankeliumia ja joiden valo loistaa ja vaikuttaa toisten ihmisten elämään heidän ”kulkiessaan ohii”. Seuraava kommentti kuvaa hyvin sitä eroa, joka on pelkästään muistiin tallennetulla totuudella ja totuudella, joka elää inhimillisen olennon kautta.

Pube teki minuun suuren vaikutuksen. Sen vaikuttavin osa oli Jeesuksen elävä evankeliumi, joka muuttaa yksilön perin pohjin ja näyttää sen toteen jokapäiväisessä elämässä. Tämä on ensimmäinen kerta, kun olen kuullut Urantia-kirjan lukijan

selittävän, miten Jeesuksen opetuksia todella sovitetaan menestyksekkäästi arkielämään. Urantia-kirjan lukijat ovat mielenkiintoinen joukko monentyyppisiä ihmisiä. He ovat hyvin älyllisiä ja taitavia käymään älyperäistä väitteitä vaikeatajuisista aibeista, jotka ovat kaukana jokapäiväisestä elämästämme. Se on helppoa, mutta pubujan kuvaaman elämän eläminen vaatii rohkeutta ja kestävyttä. Hedelmistäänhan puu lopultakin tunnetaan. (Paul Premsagarin sähköpostiviesti kirjoittajalle 30.5.2003.)

Olen kertonut hengellisistä kokemuksistani tarkoitukseni tehdä hengellisestä käytännöllistä ja henkilökohtaisesti sovellettavaa. Hengellisyys on monille vaikea käsite, joka herättää laajan asteikon mielle yhtymiä: tiukasti valvotusta uskonnollisesta aina käsittämättömään mystiseen hengellisyteen. Tämän kirjan tarkoituksena on antaa joitakin henkilökohtaista kasvua edeltäviä ahaa-elämyksiä.

Luonteen muuttaminen

Luonteen muuttaminen on vaikein asia ihmisen elämässä. Luonne heijastaa sielun olemusta. Se on sielun hahmo, johon sisältyy kaikki sielulle ominainen kauneus ja rumuus. Se on kaikkien moraalisten päätösten summa.

Viisikymmentä prosenttia muuttumisesta on sitä, että tajuat, mikä sinussa kaipaa muutosta. Se merkitsee sitä, että olet täysin rehellinen itsellesi ja tajuat, mitkä ovat tekojesi tai aikomiesi tekojen todelliset motiivit ja tarkoitus. Toisen puolen muuttumisesta muodostavat siihen tähtäävän suunnitelman laatiminen ja viisas toi-

meenpano. Voitettavana on ”luonteen liikevoima” (Sadler, 1958–1959, s. 19), mikä tarkoittaa päättävistä ja sinnikästä pyrkimystä ohjelmoida vahingolliset moraalisen valinnan tavat uudelleen elämäntavaksi, jossa pyritään jumalallisen tahdon selville saamiseen ja täyttämiseen. Siitä esimerkki seuraavassa:

Isäni kuoli ollessani seitsenvuotias, ja äitini jäi selviytymään omin neuvoin kahden pienen lapsen kanssa. Voidakseen säilyttää keskiluokkaisien elämäntyyliä äitini eli säästäväisesti ja opetti samaa meille. Ikävä kyllä, säästäväisyyden periaatteesta tuli minulle päätöksenteon kriteeri. En muista yhtään tilannetta, jossa sellaiset asiat kuin anteliaisuus tai jonkun toisen puutteenalaisen auttaminen olisivat syrjäyttäneet rahakriteerin meidän perheessämme.

Niinpä mahdollisimman nuukasta kuluttamisesta tuli minulle aikuisena elämäntapa. Mutta sen jälkeen kun Jumala tutustutti minut itseensä, seuraava kohtaaminen osoitti, että uskossani, että raba on päätöksenteon peruste, on jotain vikaa. Tajusin silloin, että luonteesani oli heikko kohta: olin saita.

Mies, joka näytti ”pummilta”, pyysi minulta ”almua”. (Panan nämä termit lainausmerkkeihin, koska ne kuvastavat enakkoluuloista subtautumistani henkilöön, joka pyytää vieraalta ihmiseltä rahaa.) Annoin hänelle vastahakoisesti neljännesdollarin. Jälkeenpäin omatuntoni vaivasi minua. Entä jos Jumala toi hänet eteeni jostakin syystä? Olisiko minun pitänyt ryhtyä keskustelemaan hänen kanssaan: eikö Jumala halusi hänen kuulevan jotakin? Eikö minun pitäisi kuulla ja oppia jotakin? Eikö hän oli aidosti rahan tarpeessa sen sijaan että olisi tublannut sen, ja minun olisi pitänyt auttaa häntä ottaen huomioon hänen tilanteensa?

Ja siitä alkoi ensimmäinen, 50 %:n osuus tämän syvään juurtuneen taipumuksen voittamisesta: tajusin, miten minun olisi muututtava. Minun pitäisi tulla anteliaammaksi, niin etteivät tekemäni päätökset perustuisi etupäässä rabaan.

Otin periaatteekseni, ettei mikään, mikä maksaisi alle niin ja niin monta dollaria, tulisi mitenkään vaikuttamaan päätöksentekooni. Tämä summa vaihtelee taloudellisen tilanteen mukaan. Varakkaalle se voisi olla sata dollaria ja köyhälle yksi dollari. Toinen periaatteeni: harkitse asiaa ensin ikään kuin rahalla ei olisi mitään tekemistä sen kanssa. Mitä tekisin, jos kysymys ei olisi rahasta? Sen jälkeen tulevat kustannukset mukaan päätöksentekoon. Varat ovat rajallisia, ja järki sanoo, miten niitä jaetaan.

Millaisia tuloksia olen vuosien mittaan saavuttanut? Selvä parannusta. Mutta väärä subtautumiseni rabaan oli syöpynyt niin syväälle, että olen edelleen varuillani. Jotkin asiat ovat niin syvään juurtuneita, että vaikka niitä voidaan yrittää perata tässä elämässä, ne saadaan juurineen pois vasta seuraavassa. Toivottavasti näin ei käy.

Tee joka päivä työtä muutoksen aikaansaamiseksi. Äläkä väheksy pikkuasioita: tahdikkuutta, ystävällisyyttä ja rakastettavuutta. Säännöllisesti harjoitetuista pikkuasioista muodostuu tapa, niin että kun eteesi tulee isoja asioita, kehittämäsi liikevoima varmistaa, että omistaudut niille. Sille, joka on vähässä uskollinen, voidaan uskoa suuria asioita.

Hengellisen kapasiteetin lisääminen

Vilpitön halu tuntea Jumala ja puhua hänen kanssaan lisää yleensä hengellistä kapasiteettia. Sellaiset elämän

tapahdumat, jotka saavat sinut etsimään Jumalaa, kasvattavat sielua. Hengellisen kapasiteetin kasvaessa reagoit eri lailla ympäristöosi. Esimerkiksi kosmisen näkökulmasi laajentuminen auttaa sinua pysyttelemään toisen henkilön negatiivisuuden yläpuolella ja innostaa sinua toimimaan aktiivisesti hänen hyväksensä.

Tässä elämässä on mahdollista saada aikaan muutoksia, jotka vievät huomattavasti enemmän aikaa seuraavassa elämässä. Ja mitä tahansa nyt vältämme, sitä joudumme käsittelemään myöhemmin. Kuka haluaa herätä seuraavassa maailmassa ja havaita joutuneensa tukiopetukseen? Luulisin sen olevan kiusallista. Tämä vaikutin sekä sitäkin tärkeämpi motiivi: tulla täydelliseksi niin kuin Jumala on täydellinen, kannustaa tekemään itselleen seuraavat kysymykset:

- Jatkaako sieluni kasvuun?
- Pysynkö päätöksessäni tulla joka päivä enemmän Jumalan kaltaiseksi?
- Teenkö moraaliset päätökseni noudattaen sitä, mikä parhaan ymmärrykseni mukaan on hyvää, totta ja kaunista?

Huomaan, että mieleni näkee asiat yhä helpommin korkeammasta perspektiivistä. Miten Jumala näkisi sen? Tämä auttaa minua olemaan suhtautumatta asiaan henkilökohtaisesti, niin etteivät tunteet mene periaatteen edelle. Hengellinen ymmärrys pikemminkin voittaa tunneperäisen reagoinnin. Jumalallinen on inhimillisen voimanlähde.

Luin kertomuksen talonomistajasta, joka näki murtovarkaiden ryöstävän naapurinsa taloa. Hän meni ulos ja ampui molemmat – kuoliaaksi.

Kuullessani tällaisista tapauksista olen taipuvainen näkemään itseni kurittamassa näitä roistoja. Sitten hengellinen minäni pukkaa minua kylkeen. Miten Jumala katsoisi sitä? ”Minun on tuomio, —, näin sanoo Herra.” [Room. 12:19] Toisin sanoen on oikein käyttää voimaa vääryyden estämiseksi, mutta ei ole oikein panna täytäntöön omaa arviotasi oikeudenmukaisuuden vaatimasta rangaistuksesta. Emme yksilöinä tiedä, mikä on johtanut henkilön tekemään pabaa: hänen olosuhteitaan, hänen motiivejaan. Se tulee arvioida kollektiivisesti yhteisöjen tätä tarkoitusta varten luomien instituutioiden toimesta.

Niinpä tässä esimerkissä hengellinen näkökulmani estää minua lähtemästä tappamaan näitä varkaita. Jos joutuisin menemään ulos pysäyttämään heitä, voisoin kuvitella, että riittäisi, kun tähtäisin heitä aseella.

Miten voit lisätä sielusi hengellistä kapasiteettia ja vastaanottokykyä? Puhu Jumalan kanssa – kaiken aikaa. Kerro ajatuksistasi, tunteistasi, ihanteistasi ja ongelmista, joihin tarvitset neuvoa. Jatka hellittämättä tätä yhteydenpitoa, joka jo sinänsä lisää hengellistä kapasiteettia. Puhuminen ja kommunikointi Jumalan kanssa kehittää sielua. Ja puhuttavaa on paljon.

Kuinka tiedät, mitä Jumala haluaa sinun tekevän

Kokeile seuraavaa mittapuuta päätöksenteossasi: tee jokainen päätös sen mukaan, mikä on korkein käsityksesi totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä. Kysy itseltäsi, tuottaako päätös mahdollisimman paljon hyvää, sisältyykö siihen suurinta mahdollista kauneutta ja heijastaako se korkeinta totuutta. Sinun ei tarvitse löytää

kaikkia kolmea elementtiä edessäsi olevista vaihtoehdoista. Jos tunnistat aidon totuuden, ovat mukana myös kauneus ja hyvyys. Ja sama koskee jokaista niistä. Jumalan tahdon tunnustaminen totuuden, kauneuden ja hyvyyden kautta vaatii – *kykyä nähdä kauneutta aineellisissa olevaisissa, tunnistaa totuutta merkityksissä ja havaita hyvyttä arvoissa* [Urantia-kirja, luku 100:2, sivu 1096:1].

Minulta vaadittiin esimerkkiä kauneudesta. Pohdin pohdistani eikä mieleeni tullut yhtään hyvää ideaa, ei mitään esimerkkejä. Se osoitti, etten vielä ymmärtänyt tuota käsitettä tarpeeksi. Niinpä jäin odottamaan. (Et voi puhua asiantuntevasti asiasta, josta et ole saanut käytännön kokemusta.) Yhtäkkiä, kuukausien päästä olin kuuntelemassa jotakin, joka toi mieleeni välähdyksenä sen esimerkin kauneudesta, jota olin hakenut, ja ymmärryksen siitä, miten se soveltuu päätöksentekoon. Tässä on se esimerkki:

Nautin siitä, että asiat ovat järjestyksessä, niiden saattamisesta harmoniaan ja symmetriaan. Siitä on esimerkkinä se, miten paljon nautin kirjoittamisesta, juuri oikeiden sanojen ja sanontojen valitsemisesta ideoiden ilmaiseiseksi. Siihen liittyy asiakirjojen muotoilu: täsmälliset rivien ja kappaleiden välit, oikeankokoiset marginaalit ja sisennykset, tarkoituksenmukaiset kirjasinnot jne. Miten tämä esimerkki kauneudesta täydentää tätä moraalisien kriteerien: totuuden, hyvyyden ja kauneuden troikkaa?

Ensiksikin lukijan on sen ansiosta helpompi lukea kirjoitus ja ymmärtää se. Sen vastakohtana saan sähköpostia henkilöltä, joka säännöllisesti kirjoittaa tekstin yhtenä pitkänä pitkinä lauseena. Ei minkäänlaista kappalejakoja, joka erottaisi ideoita ja aiheita toisistaan. Entä jos joku kirjoittaisi kirjan pienimmällä rivivälillä ilman kappalevälilehtiä? Tällaisessa muotoilussa ei ole kauneuden tuntua. Ja se vaikuttaa toimivuuteen: sitä on vaikea lukea. Se pakottaa minut ”kaunistamaan” sitä. Ensimmäiseksi muokkaan viestiä jakaen sen kappaleisiin, jotta minun on helpompi lukea sitä. Tässä esimerkissä ei ole ajateltu lainkaan lukijaa vaan ainoastaan kirjoittajan mukavuutta. Toiseksi sitä on ikävä katsoa. Siinä ei esimerkiksi ole yhtään tyhjää tilaa.

Eräs toinen kirjeenvaihtokumppani kirjoittaa koko tekstin isoilla kirjaimilla. Hänelle se on helpompaa, kun ei tarvitse käyttää vaihtonäppäintä, mutta ei lukijalle. Ymmärrettävän, mitä tarkoitan.

Kauneuden tarkoitus jumalallisen heijastumana on toisten palveleminen. Miten se vaikuttaa heihin? Helpottaako se asioita? Ylentääkö se mieltä harmoniallaan sekä aineksien valinnalla ja ryhmittämisellä? Siinä, että asiat tehdään asianmukaisesti ja järjestyksessä ja hoidetaan oikein, on tarkoituksenmukaisuutta. Se on miellyttävää ja kaunista katsella.

Luonnolliset ongelmat ja hengelliset koettelemukset

On olemassa luonnollisia ongelmia, ja on hengellisiä koettelemuksia. Luonnollinen ongelma liittyy elämän aineellisiin olosuhteisiin. Se asettaa vaatimuksia mielellesi ja tunteillesi: miten käytät niitä vaikeuksien kohtamiseen. Jokin tilanne voi pysyä luonnollisena ongelmana vaikuttamatta sieluun, kuten esimerkiksi puhjenneen renkaan paikkaaminen. Luonnollisilta näyttäviin vaikeuksiin voi kuitenkin sisältyä hengellistä merkitystä,

kuten päätös siitä, kuka paikkaisi renkaan. ”En minä!”

Hengelliseen koettelemukseen sitä vastoin kuuluu ratkaisujen tekeminen oikean ja väärän välillä, moraalisia valintoja, jotka joko nopeuttavat tai estävät sielun kasvua. Korkein moraalinen valinta tuottaa korkeimman mahdollisen arvon ja korkeinta kosmista hyvää. Joudumme tekemään lukuisia pieniä moraalisien valinnan päätöksiä. Kun olemme uskollisia vähässä, on todennäköistä, että teemme oikein, kun tehtäväksi tulee isoja päätöksiä. Oikein tekemisestä on tullut elämäntapa.

Esimiehen suoran käskyn noudattamatta jättäminen ei ole vähäinen teko. Mutta olin omaksumassa elämäntavakseni toimia oikein mihin hintaan tahansa (olla rohkea), ja siksi en totellut tässä tilanteessa.

Työskentelin nuorena renkaidenpinnoitusliikkeessä. Tehtäväni oli kiinnittää uusi kulutuspinna esikäsitelyihin kierrätysrenkaisiin. Eräänä päivänä esimieheni pyysi minua vaihtamaan varastossa olevien kulutuspinnojen päivämäärät. Hän selitti, että niin tehtiin valmistajan palautusehtojen täyttämiseksi. Sain: ”Pomo, päivämäärien vääräntäminen ei ole oikein; minä en tee sitä.” Seuraavana päivänä hän antoi minulle potkut kiellettyjen ilmoittamasta syytä, mutta se hän oli päivänselvä. Ajattelin, että tällaista siis on kärsiä siksi, että tekee oikein. Sitä en ollut koskaan aikaisemmin kokenut.

Käytännön uskonto jokapäiväisessä elämässä: tuo julki hyviä hedelmiä

Eve tunsu erään naisen, joka pyysi apua kiinteistönsä myymisessä. Eve neuvoi häntä kolmen vuoden ajan. Nainen myi, sitten ei myynytkään ja myi taas. Aina kun hän jälleen päätti myydä, Eve teki paljon työtä valmistellen kiinteistöä myyntiä varten, ja sitten nainen muuttikin mielensä. Ja koko tänä aikana Eve ei saanut minkäänlaista tunnustusta, puhumattakaan kiitoksesta, korvauksesta tekemästään työstä. Mutta nainen tarvitsi todella apua ja palasi yhä uudelleen pyytämään neuvoja, joten Eve jatkoi hänen kanssaan odottaen kaupan päättämistä. Ja aikanaan nainen lopulta teki päätöksensä ja jätti kiinteistön myytäväksi – toiselle välittäjälle!

Tämä nainen oli ollut läheisessä kosketuksessa hengelliseen yhteisöön, joka keskittyi jumalatietoisuuden lisäämiseen. Ja vaikka hänen pyrkimyksensä hengellisen tietoisuuden lisäämiseksi ansaitsee kiitoksen, hän epäonnistui surkeasti sen muuttamisessa käytännölliseksi bengen hedelmiksi, joihin kuuluu kiittollisuuden osoittaminen. En tunne häntä tarpeeksi hyvin voidakseni sanoa, ilmensikö hän elämässään rakastavaa palvelua ja epäitsekkästä huolenpitoa toisten hyvinvoinnista. Noin silmänpistävä kiittollisuuden puute viittaa mahdollisiin muihin puutteisiin jumalallisessa elämässä. Se auttaa sinua huomamaan, kenen kanssa olet tekemisissä – sekä tuon henkilön että itsesi tähden.

Mitä tulee hänen kuulumiseensa uskonnolliseen yhteisöön, olemme havainneet saman puutteen kaikenlaisten uskontojen hartaiden kannattajien keskuudessa: uskonnolliset opetukset jäävät toteutumatta käytännössä, esimerkkinä maitotilallinen, joka ei ole kiinnostunut tai ei välitä tarpeeksi puutteenalaisesta tai nälissään olevasta naapuristaan tarjotakseen hänelle sangolaisen maitoa. Ei ihme, että uskonto on huonossa huu-

dossa. Miksi et tarjoaisi huomaavaisuuden maitoa? Äläkä anna kuorittua maitoa, vaan jätä maitoon kerma.

Säännöt eivät ole pyhiä

Säännöt on tehty ihmisiä varten eikä ihmisiä sääntöjä varten. Älä elä ihmisten laatimien sääntöjen ja lakien mukaan vain siksi, että ne ovat olemassa. Toisinaan niitä on tarpeen muuttaa. Ohjenuorana on motiivi ja tarkoitus. Olisiko Jumala ylpeä syistä, joiden vuoksi rikkoisit ns. normia? Muista käyttää arvostelukykyäsi, kun teet päätöksesi. Arvioi sen hinta; siinä voi olla riskinsä. Laske ja punnitse ja varaudu mahdollisiin seurauksiin.

Olin toiminut kollegani sijaisena työpäivän alussa. Tiistaisin oli talossamme siivouspäivä ja Eve ja minä söimme usein aamiaisen yhdessä hyvin varhain ennen työhön menoani. Eräänä tiistaina Eve oli valmistanut aamiaisen, mutta sanoin, etten söisi, koska olimme myöhässä enkä ehtisi toimistoon ”tuuraamaan” yhtiökumppaniani. Eve oli paboillaan ja niin olin minäkin. Matkalla työhön ajattelin: ”Entä jos olisin puoli tuntia myöhässä? Mitä häittää siitä olisi? Ei paljon muuta kuin että pari puhelua menisi pubepostiin.” En ollut ajatellut asiaa loppuun asti. Vakaa päätökseni olla mihin hintaan tahansa sovitun aikaan työpaikalla syrjäytti benkeni saaman viestin, että minun olisi syytä ainakin tutkistella vakiintunutta tapaani olla luotettava.

Luotettavuudesta, joka on ilmeinen hyve, ei pitäisi tulla epäjumalaa. Sama koskee kaikkia asioita. Salli henkesi näpäyttää sinua olkapäälle ja sanoa: ”Ei tänään, poikani. Poiketaanpa siitä, mikä on tapana ja odotettavissa.” No jaa, ottaisin mielelläni viikon lomaa työstä – mutta missä on se näpäytys olkapäälle? No, samapa se!

Jokainen ihmisten sääntö, yleinen tapa, jokainen traditio – uskonnolliset mukaan luettuna – on ihmisten tekemä, ei pyhä. Niitä voidaan muuttaa. Jos poikkeat niistä, varmistu siitä, että muutos perustuu siihen, mikä on hyvää, totta ja kaunista.

Epäitsekkyys ja huomaavaisuus

Meillä on kiinteistönvälitystoiminnassamme seuraava johtoajatus:

Teidän parhaanne on tärkeämpää kuin meidän parhaamme. Ansaitsemme elatuksemme sillä, mitä saamme. Saamme elämän siitä, mitä annamme.

Toisin sanoen, ajattele enemmän muita kuin itseäsi. Siten sovellat käytäntöön uskoasi, että olemme kaikki veljiä ja sisaria, Isän lapsia. Ensisijainen huolenpito ja palvelu kohdistuvat tavallisesti perheeseen. Se ehkäisee itsekeskeisyyttä ja itsekkyyttä.

Lukiessasi sanomalehteä taittelet sitä joskus niin, että sinun on sitä helpompi käsitellä. Se tekee lukemisen vaikeammaksi seuraavalle henkilölle, jonka on ensin purettava taitokset. Niinpä lehden luettuani laitan sen jälleen kokoon, jotta Even on helpompi lukea sitä. Tätä pientä ylimääräistä vaivannäköä sanotaan huomaavaisuudeksi.

Pidä huolta pienistä asioista, jotka taivas eteesi tuo, ja pysähdy hetkeksi miettimään, tulisiko sinun ”toimittaa Isäsi asioita”.

Opiskelin niin innokkaasti uskontoa, että jokainen raamattutunti oli yhtä kuin pyhä velvollisuus, jota ei mistään hinnasta voinut laiminlyödä. Eräänä iltana Eve oli huonovointinen, mutta otinko minä huomioon vaimoni tarpeet ja jäin kotiin hänen luokseen jättäen väliin tuon pyhän tilaisuuden? En ikimäailmassa! Eve käytti myöhemmin tätä püittaamattomuuttani esimerkkinä osoittaakseen, että ihmiset ovat tärkeämpiä kuin asiat: ihmishuone ennen kaikkea.

Sama välinpitämättömyys tuli ilmi, kun Eve soitti minulle töihin. Kuka tahansa, jonka kanssa olin pubumassa, oli tärkeämpi kuin vaimoni, ja annoin hänen odottaa ikuisesti. Se on nyt mennyttä aikaa, Luojan kiitos, ja hänen palveluunsa subtaudutaan niin kuin se tulisi kuningattarelta – kuten se tuleekin.

Monta vuotta myöhemmin, opittuani tämän läksyn, työnäni oli ohjelmistojen myyminen likeyrityksille ja valtiolle, ja tässä työssä minulla ei ollut juuri hetkeäkään liukaa aikaa. Kerran minulla oli tilaisuus puhua erään äidin kanssa, joka oli huolissaan lastensa internetin käytön turvallisuudesta. En muista yksityiskohtia, mutta hänen aito hätänsä kosketti minua niin, että panin hetkeksi syrjään tärkeämmät, kaupallisten asiakkaitteni asiat ja neuvoisin hänelle, miten valvontaohjelmiamme käytetään hänen kuvaamansa ongelman ratkaisemiseen.

Hyvät käytöstavat ja kohteliaisuus

Sana käytöstavat – etiketti – tuo nykyaikana mieleen sievistelevän viktoriaanisen ajan jäykän keinotekoisuuden. Mutta tuo mielikuva ei tee oikeutta tälle viehättävälle käsitteelle. Hyvien käytöstapojen ja kohteliaisuuden tarkoituksena on saada toiset tuntemaan olonsa mukavaksi läheisyydessäsi. Eikö se ole rakastamista?

Eve tapasi Johnin, jolla oli vaikeuksia avioliitossaan, ja keskustelun päätteeksi John kysyi, voisiko hän tavata minut viikonlopun aikana, jotta voisimme pohtia asiaa syvällisesti miehen näkökulmasta. Eve tietää, miten vieraan olo tehdään mukavaksi, ja hän aloitti heti valmistelut. Hän osti kermamaitoa (me emme juo kahvia), laittoi kahvinkeitin valmiiksi, vei kylpyhuoneeseen vieraspyyhkeen ja asetteli tarjottimille vesilasit, pikkuleipiä ja muita herkkuja.

Eve osoitti huomaavaista ja bellää huolenpitoa vieraastamme; hän piti häntä arvossa. Ja sitä juuri tarkoitetaan hyvillä tavoilla. Itse en olisi kylläkään mennyt niin pitkälle. Se johtuu luullakseni siitä, että olen mies. Minusta tuntuu, että me miehet emme helposti syvenny sellaisiin yksityiskohtiin. ”Tule käymään, niin katsotaan, mitä jääkaapista löytyy, ja tehdään sitten mitä on tarkoitus tehdä.” Mutta Eve on näyttänyt minulle esimerkillään, miten pitäisi toimia – vaikka minä tekisin sen eri lailla enkä yhtä perusteellisesti.

Johnia varten tekemiemme valmistelujen jälkeen kävi niin, ettei häntä kuulunutkaan eikä hän edes vaivautunut soittamaan ja pyytämään anteeksi. Aivan kuin hän olisi sopinut tapaamisesta ja sitten päättänyt voivansa tehdä, mitä tahtoi, eikä sillä olisi mitään väliä. Tarvitsetko esimerkin itsekkyydestä? Siinä se on. Ja tämä kaveri oli harras kristitty, kirkossa-kävijä. Tabdotko tietää, miksi monet ihmiset vaihtavat suuntaa, kun vastaan tulee ”totinen kristitty”? Pam!

Tarkoitatko sanoillasi jotakin? Jos sinulla on vaikeuksia tällä alueella, puhu vähemmän mutta valitse sanasi huolellisesti siten, että ne kuvaavat todellista tarkoitustasi. Sinut tunnetaan puheistasi.

Hyvä ihminen tuo sydämensä hyvyyden varastosta esiin hy-

vää, paha ihminen tuo pahuutensa varastosta esiin pabaa. Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu. [Luuk. 6:45]

Yhdy vastustajasi mielipiteeseen aina kun voit

Myyntini oli mennyt huonosti ja esimieheni tuli luokseni valmistautuen yhteenottoon. Sen sijaan minä yhdyin hänen mielipiteeseensä. "Myyntiluvut ovat synkät. Se on ongelma, ja se pitää ratkaista." En ruvennut puolustautumaan enkä tarjoamaan selityksiä, sillä tiesin, että se saisi hänet raivostumaan. Onnittelein häntä hänen levollisesta suhtautumisestaan surkeista myyntiluvuista huolimatta. Hän tajusi, etteivät hänen suuttumuksensa ja uhkailunsa voisi motivoida minua (kuten hän oli tottunut motivoimaan muita). Olin ottanut tilanteen hallintaani soveltaen periaatetta "Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan." [Sananl. 15:1] Toimin näin jobdonmukaisesti aina kun tällaista tapaptui; ajan mittaan hän oppi, ettei minuun tebonnut pelottelu eikä uhkailu.

Ihmisen kokonaisuus

Kirja jakautuu kolmeen alueeseen, joista ihmisen kokonaisuus muodostuu:

- Hengellinen elämä.

- Mielen elämä, joka käsittää älyn ja tunteen.
- Fyysinen elämä (aineellinen elämä, mukaan luettuna ruumis).

Jos jokin näistä osatekijöistä joko puuttuu tai sen toiminnassa on häiriö, olet kuin kolmella pyörällä kulkeva auto (Voi ei!) Nämä teemat sisältävät meidän ja toisten ihmisten kokemuksia, ja niitä käsitellään tavalla, jonka on tarkoitus muuttaa abstraktinen helposti ymmärrettäviksi käytännön kysymyksiksi. Mitä hyötyä loppujen lopuksi on tiedosta, jos se on vaikeaselkoista ja lähes mahdotonta soveltaa?

Näytämme käyttävän koko elämämme näiden ihmisen kokonaisuuden osatekijöiden yhteen liittämiseen voidaksemme muodostaa eheän, tyytyväisen ja dynaamisen persoonallisuuden. Tähän lakkaamattomaan ponnisteluun on olemassa syy. Eteenpäin pyrkimisen tarve johtuu jumalallisen Isän osasesta, joka on lahjoitettu jokaiselle meistä. Elämän vastoinkäymisten aiheuttaman epävarmuuden tilalle tulee seikkailunhalu tajutessasi, ettet ole yksin. Sisimmässämme oleva jumaluus ohjaa meitä varmasti kohti tavoittelemaamme täydellisyyttä. Mikä kiehtova matka!

Onnea matkalle!

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa myös Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia"-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2010 Kansainvälinen Urantia-yhdistys